

Ο ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ

THE ORTHODOX OBSERVER

ΤΟΜΟΣ
Γ'

ΑΡΙΘΜ
55

Ὁ ὡραῖος Βυζαντινοῦ ρυθμοῦ Ἱερὸς Ναὸς τῆς Ἑλλην. Ὁρθοδ. Κοινότητος Λόουελλ.

ΠΡΟΝΟΙΑ-ΤΗΣ-ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ-ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ-ΑΜΕΡΙΚΗΣ

THE ORTHODOX OBSERVER

Published Bi-weekly by the Greek Archdiocese
Publications Association

Publication Office:

240 West 23rd Street, New York, N. Y.

Editorial and Advertising Offices:

Greek Archdiocese, 25-19 30th Drive, Astoria, N. Y.

Tel. Astoria 8-1653

Yearly Subscriptions:

United States and Canada \$2.00—Foreign \$2.50

Ten Cents a Copy

Vol. III. No. 54. — March 14, 1937.

Entered as second class matter Nov. 21, 1934, at the post office at New York, N. Y., under the Act of March 3, 1879.

ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΗ ΓΑΜΩΝ

Ὁνοματεπώνυμον νυμφευθέντων

Κοινότης

Τελέσας τὸν Γάμον Ἱερεὺς

Φεβ. 14	Χαράλαμπος Ι. Καραθωμάς	Εὐδοξία Μ. Διαμαντόνη	Reading, Pa.	Αἰδ. Γεώργιος Νάσης
» 18	Μιχαὴλ Δ. Σκευοφύλακας	Σοφία Ι. Πρωτόπαπα	Montreal, Que., Can.	Αἰδ. Ἐπαμ. Χρυσολωρᾶς
» 21	Κωνσταντῖνος Ν. Καμπανέλας	Ἀναστασία Δ. Σγούρου	Richmond, Va.	Αἰδ. Γεώργιος Θαλασσίου
» 21	Ἀθανάσιος Ν. Μπλάνος	Βασιλική Δ. Σγούρου	New Haven, Conn.	Αἰδ. Εὐάγγελος Τριανταφυλλίδης
» 28	Κωνσταντῖνος Α. Κράτσας	Σταματούλα Γ. Κολλάρου	Cleveland, Ohio	Ἀρχιμ. Χρυσόγ. Λαυριώτης
» 28	Τριανταφύλλος Α. Κούτσικας	Ἀργυρώ Π. Μαλανδρινία	Shreveport, La.	Αἰδ. Δημήτριος Λολακᾶς
» 28	Δημήτριος Γυρτάτος	Αἰκατερίνη Κ. Βεργάδου	Lowell, Mass.	Αἰδ. Δημήτριος Σγούρος
» 28	Παναγιώτης Βρετὸς	Μαρία Φ. Κανελλάκου	Norfolk, Va.	Ἀρχιμ. Νικηφόρος Παύλου
» 28	Ἰωάννης Βουρνάκης	Εὐδοκία Παναγιώτου	Philadelphia, Pa.	Αἰδ. Χρυσόστ. Μουρξίδης
» 28	Ἀπόστολος Π. Δημόπουλος	Κυριακή Α. Δημερινοῦ	Rock Springs, Wyo.	Ἀρχιμ. Δωρόθεος Παπαφώστας
» 28	Νικήτας Π. Καργάκος	Θεοφίλη Π. Κρικέλα	Brooklyn, N. Y.	Αἰδ. Βασίλειος Μιχαλόπουλος
» 28	Ἡλίας Ε. Διακοηλίας	Ἑλένη Δ. Φεργαδιώτη	Ambridge, Pa.	Ἀρχιμ. Δωρόθ. Νεαμονιτάκης
» 28	Εὐθ. Γ. Σταματοπούλου	Μεροσίνη Π. Τριανταφύλλου	Jersey City, N. J.	Αἰδ. Ἀγγελος Τσιγκούνης
» 28	Γεώ. Α. Θεοφιλόπουλος	Ἀδελφάντια Π. Λαμπροπούλου	Brooklyn, N. Y.	Αἰδ. Βασίλ. Μιχαλόπουλος
» 28	Βασίλ. Α. Καπερνίκιος	Ἑλένη Χρυσούλα Ν. Μάσσια	Pullman, Ill.	Ἀρχιμ. Φώτιος Πορίχης
» 28	Φίλιππος Κουλιολᾶς	Βασιλική Π. Κυριαζάκου	Chicago, Ill.	Ἀρχιμ. Γαβρ. Ματθιόπουλος
» 28	Σωτήριος Ἀλίγκας	Helen Corceo	Chicago, Ill.	Αἰδ. Νικήτας Κεσῆς
Μαρ. 1	Ἀντώνιος Δράκος	Ἑλένη Ὁρμα	New York City	Αἰδ. Βασίλ. Παπανίκας
» 3	Παναγιώτης Β. Γυρτέας	Ποθούλα Ι. Κολίρου	Boston, Mass.	Αἰδ. Βασίλειος Εὐθυμίου
» 4	Κωνσταντῖνος Γ. Σκαρμάλης	Σοφία Α. Διακίου		
	(Τὸ γένος Σισμανοπούλου)		Brooklyn, N. Y.	Αἰδ. Δημήτριος Βιτσέντζος
» 4	Γεώργιος Ι. Τζανῆς	Ἑλένη Α. Δημοπούλου	Detroit, Mich.	Ἀρχιμ. Ἰωαν. Δουλιγεράκης
» 6	Παναγιώτης Δ. Τατούλης	Serafina A. Delnero	Chicago, Ill.	Πανος. Ἀντ. Ἰατρίδης
» 7	Παναγιώτης Δ. Μαστούνας	Βασιλική Κ. Γυμναίτου	Sacramento, Cal.	Ἀρχιμ. Ἱερών. Κουτρούλης
» 7	Κωνσταντῖνος Β. Κοτινᾶς	Γεωργία Κ. Κρόμπου	Chicago, Ill.	Ἀρχ. Ἐλ. Τσουρουνάκης
» 7	Εὐστρ. Γ. Στεφανῆς	Βασιλική Π. Παπαγεωργίου	Astoria, L. I., N. Y.	Ἀρχιμ. Γεωρ. Πολυζωίδης
» 7	Νικόλαος Ι. Μονέας	Ἀθηνᾶ Σ. Βαγιάννη	Aliquippa, Pa.	Αἰδ. Κυριάκος Πυλιαρὸς
» 7	Σπυρίδων Γ. Σιόλας	Γαρυφαλία Α. Παγώνα	Detroit, Mich.	Αἰδ. Γεώργιος Πετρίδης
» 7	Εὐάγγελος Παπαλυμπέρης	Ἀγγελική Μπινάρη	Philadelphia, Pa.	Αἰδ. Χρυσόστομος Μουρξίδης
» 7	Ἰωάννης Π. Χριστάκος	Καλλιόπη Δ. Λατίνη	Troy, N. Y.	Αἰδ. Πέτρος Σπάθης
» 7	Γεώργιος Τσίμπας	Σοφία Θεοφύλακτου	Canton, Ohio	Αἰδ. Δημ. Μητάκος
» 7	Γεώργιος Δ. Νυφόρος	Ἀγεθή Κ. Καψιμάλη	Pittsfield, Mass.	Ἀρχιμ. Μεθόδιος Φουσιάνης
» 7	Ἀθανάσιος Χ. Χαράλαμπος	Εὐθυμία Θ. Χρήστου	Southbridge, Mass.	Αἰδ. Φίλιππος Σαλτῆς
» 7	Φώτιος Π. Διακάκος	Χριστίνη ἡ Πιτῖνα Στ. Μωραΐτου	Pullman, Ill.	Ἀρχιμ. Φώτιος Πορίχης
» 7	Χρήστ. Δ. Τσιμινιάτης	Ἑλένη-Σταμάτα Γ. Καλομοίρη	Washington, D. C.	Αἰδ. Θωμᾶς Δανιήλ
» 7	Δημήτριος Γ. Τσίμπικας	Μαρία Ε. Κλωναρίδη	Charleston, S. C.	Ἀρχιμ. Διονύσιος Παπαδάτος
» 7	Δημήτριος Γ. Βολοθένης	Μαρία Δ. Κάφταν	New York City	Ἀρχιμ. Χρυσ. Παπαλάμπρου
» 7	Ἀριστοτέλης Ι. Σιώρης	Ἑλένη Σ. Καραγιαννοπούλου	New York City	Αἰδ. Μεθόδιος Κουρκουλῆς
» 7	Μιχαὴλ Σ. Σταματάκης	Στυλιανή Ι. Ζαχαριά	New York City	Αἰδ. Μεθόδιος Κουρκουλῆς
» 7	Μιχαὴλ Π. Γιουνγκὸς	Χρυσανγὴ Δ. Τσιμπάκη	New York City	Αἰδ. Μεθόδιος Κουρκουλῆς
» 7	Χαράλαμπος Καραμανώλης	Αἰκατερίνη Γ. Κεφάλια	Ansonia, Conn.	Αἰδ. Γεώργιος Σάββας
» 7	Δημήτριος Κ. Σαβόδας	Παναγιώτα Θ. Κεζάνου	Chicago, Ill.,	Αἰδ. Νικήτας Κεσῆς
» 7	Πέτρος Α. Καρνερούλης	Βασιλική Χελιώτου	Chicago, Ill.	Αἰδ. Νικήτας Κεσῆς
» 7	Τηλέμαχος Η. Βελόνης	Εὐάνδρα Γ. Κυριάκου	Philadelphia, Pa.	Αἰδ. Δημήτριος Παπαντωνίου
» 7	Παύλος Γ. Βενώνης	Μαρία Φ. Κόλλια	Pontiac, Mich.	Αἰδ. Ἀλέξανδρος Παπαστεφάνου
» 7	Γεώργιος Ε. Οἰκονομίδης	Εὐαγγελία Χ. Μαλαβίτου	Canton, Ohio	Ἀρχιμ. Γρηγόριος Παναζώνης
» 7	Παναγιώτης Κ. Κουλούρης	Ἑλένη Γ. Σκάγκου	Peabody, Mass.	Αἰδ. Γεώργ. Οἰκονομίδης
» 7	Θεοφάνης Δ. Σίλβεστρος	Μαρία Κ. Φεζίκου	Vandergrift, Pa.	Αἰδ. Δημήτριος Σίλβεστρος
» 7	Χαράλαμπος Α. Μπιδιάτσος	Βασιλική Γ. Καπερώνη	Omaha, Nebr.	Αἰδ. Γεώργ. Εὐρώτας
» 7	Δημ. Π. Κουλουρᾶς	Μαγδαληνή Γ. Ἀθανασοῦλια	Milwaukee, Wis.	Ἀρχιμ. Βενιαμίν Κόλλιας
» 8	Παναγιώτης Μυλωνᾶς	Χρυσούλα Ι. Παπαλυμπέρη		
» 10	Νικ. Κονκοτρίγκας	Κωνσταντῖνα χήρα Ν. Σαγκούνα	Ipswich, Mass.	Αἰδ. Ἰοβιανὸς Λαυρακάς
	(Τὸ γένος Διαμαντοπούλου)		Lowell, Mass.	Αἰδ. Δημήτριος Σγούρος
» 11	Κωνσταντῖνος Π. Κερασιώτης	Εὐγενία Κανάνη	Washington, D. C.	Αἰδ. Θωμᾶς Δανιήλ

Παρακαλοῦνται ὅσοι ἐτέλεσαν τοὺς γάμους αὐτῶν κατὰ τὰς τελευταίας ἐβδομάδας καὶ δὲν βλέπουν τὸ ὄνομά των εἰς τοὺς πίνακας τούτους, νὰ εἰδοποιήσουν τὸ Γραφεῖον τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, διὰ τὴν ἐπανόρθωσιν τῆς τοιαύτης παραλείψεως.

Ο ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ, ΠΡΟΝΟΙΑ ΤΗΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ, 25-19 30th Drive, Astoria, L. I. N. Y.

ΤΟΜΟΣ Γ'. Ἀριθ. 55.

Διευθυντής: Ἀρχιμ. ΑΘΗΝΑΓΟΡΑΣ ΚΑΒΑΔΑΣ

14 ΜΑΡΤΙΟΥ 1937

Η ΕΘΝΙΚΗ ΜΑΣ ΕΟΡΤΗ ΕΝ ΑΜΕΡΙΚΗ

ΑΠΟ ὅλας σχεδὸν τὰς Ἑλληνικὰς Κοινοτή-
τας τῆς χώρας ταύτης μᾶς στέλλονται εἰς τὴν Ἀρχι-
επισκοπὴν προγράμματα, ἀγγελτήρια, εἰδοποιήσεις
περὶ ραδιοφωνημάτων καὶ τόσα ἄλλα πράγματα σχε-
τικὰ μὲ τὸν ἑορτασμὸν τῆς Ἑθνικῆς Ἑορτῆς μας καὶ
ἐφέτος ἐδῶ στὴν ξενιτειά. Καὶ ὅλ' αὐτὰ βέβαια μὲ
τὸν ἱερὸν σκοπὸν νὰ ἑορτασθῇ ἡ ἡμέρα τῆς ἐθνικῆς
μας παλιγγενεσίας ὠραιότερα, ἐθνικώτερα, ἀξιο-
πρεπέστερα, πανελληνικώτερα.

Ὁργανώσεις, Σύλλογοι ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν,
Κοιότητες, Σχολεῖα, ὅλα ἐτοιμάζονται. Θίασοι ἐ-
ρασιτεχνικοὶ νὰ παίξουν ἀπὸ σκηνῆς δράματα ἐθνι-
κά, γεμᾶτα ἡρωισμόν, ἐνθουσιασμόν, ἐθνικὴν ὑπερη-
φάνειαν. Ὅμιλοι ἀπὸ ἐλληνόπουλα καὶ ἐλληνοπού-
λες διὰ νὰ μᾶς δώσουν πλαστικὰς εἰκόνας ἀπὸ ἐκά-
στην περίοδον τῆς Ἑλληνικῆς ἐθνικῆς μας ζωῆς,
κλασσικῆς, βυζαντινῆς, νεοελληνικῆς. Καθαρίζονται
αἱ παλαιαὶ ἢ γίνονται νέαι χλαμύδες καὶ περικεφα-
λαῖαι καὶ θώρακες καὶ τήβεννοι αὐτοκρατορικαὶ καὶ
φουστανέλλες καὶ τοπικαὶ ἐλληνικαὶ ἐνδυμασίαι καὶ
ὅ,τι ἄλλο σχετικόν. Ἀπαγγελίαι διδάσκονται θουρί-
ων ποιημάτων ἢ λυπητερῶν τῆς σκλαβιάς. Τρα-
γούδια ἐπαναλαμβάνονται μὲ ἰδιαίτερα μαθήματα ὁ
Γέρο-Δῆμος, ὁ Κατσαντώνης καὶ ἄλλα κλέφτικα.
Χοροί, οἱ ὅποιοι ἔχοντες διάφορα τοπικὰ ἢ χαρα-
κτηριστικὰ τοῦ εἵδους των ὀνόματα μὰ ἐκδηλώνοντες
ὅλοι των τὴν ἐλληνικὴν λεβεντιάν, ξαναδοκιμάζον-
ται ἐπιμόνως. Ὅλα-ὅλα διὰ μίαν πραγματικωτέραν,
τραντακτοτέραν ἐκδήλωσιν τοῦ ἐθνικοῦ μας αἰσθή-
ματος, ποὺ διατηρεῖται μέσα μας ἄσβυστον, ἀνεξάρ-
τητον ἀπὸ τὸ περιβάλλον, ἐλευθέρων ἀπὸ τὰς πιεστι-
κὰς ἀνάγκας τῆς ὑλικῆς ἐδῶ ζωῆς μας. Καὶ τὸ αἰ-
σθημα αὐτό, ποὺ καθημερινῶς κάποιαν αἰτίαν καὶ
ἀφορμὴν εὐρίσκει διὰ νὰ μᾶς ἐνθυμίξῃ ὅτι εἶνε μέ-
σα μας καὶ μάλιστα ἄγρυπνον, εὐρίσκει τὴν πλειὸν
ὥραϊαν, τὴν πλειὸν κατάλληλον εὐκαιρίαν νὰ φωνά-
ξῃ καὶ νὰ ἐκδηλωθῇ κάθε χρόνον στὴν Ἑθνικὴν μας
ἐορτήν.

Ἡ ἐκδήλωσις αὐτὴ εἶνε τὸ θαῦμα τῆς ἐθνικῆς

μας ἐνότητος. Αὐτὴ ἡ ἐθνικὴ μας ἐνότης ἐξωτερι-
κεύει τὴν λατρεῖα μας αὐτὴν ὅχι μόνον εἰς τὸ ἱερὸν
ἐλληνικὸν ἔδαφος, ἀλλ' ὅπουδῆποτε καὶ ἂν εὐρισκώ-
μεθα, διότι ποτὲ δὲν ἐβάρυνε πολὺ εἰς τὴν ἐθνικὴν
μας ζωὴν τὸ εἰς ποῖον ἔδαφος εἶνε τὸ κορμὶ μας. Τὴν
ἐθνικὴν ἐνότητά μας τὴν ἀποτελοῦν αἱ ψυχαὶ μας.

Ὀλίγα ἔθνη παρουσιάσθησαν εἰς τὴν ἱστορίαν
των τόσον σκόρπια ὅπως ἡμεῖς, εἰς στεργίεις, εἰς νη-
σιὰ καὶ εἰς ἡπείρους, εἰς τὴν Εὐρώπην, τὴν Ἀσίαν,
τὴν Ἀφρικὴν καὶ τώρα τελευταίως εἰς τὴν Ἀμερι-
κὴν.

Ἄλλ' ὅσον πλεὶς μεγάλο ἦτο τὸ σκόρπισμά μας
ἐπάνω εἰς τὴν πανταχοῦ καὶ πάντοτε φιλόξενην, διὰ
τὴν φυλὴν μας, ἐπιφάνειαν τῆς γῆς, τόσον πλεὶς
ζωντανὸν ἀπεδείχθη τὸ αἶσθημα τῆς ἐθνικῆς μας ἐ-
νότητος. Καὶ ὅταν ἀκόμη ἡ ἐλληνικὴ χώρα ἦταν
κομματιασμένη εἰς πολλὰ μικροβασίλεια καὶ μικρο-
δημοκρατίας, τὰ ὅποια πλεὶς πρόχειρον ἀσχολίαν
των εἶχον νὰ κάνουν πολέμους μεταξὺ των, ὅταν ἐ-
πληροφορήθησαν ὅτι ἡ ἀτέραντος Περσικὴ αὐτο-
κρατορία ἐβουλήθη νὰ μολύνῃ τὸ ἱερὸν ἐλληνικὸν ἔ-
δαφος, ἀμέσως ὅλοι ἠνώθησαν καὶ τραγουδῶντας
τὸν θούριον «ὦ, παῖδες Ἑλλήνων, ἴτε, ἐλευθεροῦτε
πατρίδα ἐλευθεροῦτε δέ...» ἀνεδείχθησαν ἡμίθεοι.

Μετὰ τὸ ὑπέρροχον αὐτὸ κατόρθωμα τῆς ἐνότη-
τος τῆς ἐθνικῆς ψυχῆς, παρουσιάσθη αὐτὴ εἰς τὴν
σκηνὴν τοῦ κόσμου δημιουργὸς γλωσσικῶν, ποιητι-
κῶν, θρησκευτικῶν καὶ ἐν γένει καλλιτεχνικῶν θαυ-
μάτων, ποὺ προκαλοῦν ἕως σήμερον τὸν θαυμασμόν
τοῦ κόσμου.

Τὰ θαυμάσια αὐτὰ ἀποτελέσματα τῆς ἐνότητος
τῆς ἐθνικῆς μας ψυχῆς φαίνονται πρὸ παντὸς ζωντα-
νὰ καὶ μεγαλοπρεπῆ εἰς τὴν Χριστιανο-Ἑλληνικὴν
αὐτοκρατορίαν τῆς Κωνσταντινουπόλεως, Εἰς αὐτὴν
πάλιν ἀσιανὰ βαρβαρικὰ κύματα, ποὺ κτυποῦσαν μα-
νιασμένα εἰς τὰ στήθη της, ἔσπαζαν εἰς ἀφροὺς ἐπὶ
ἐπτὰ αἰῶνας. Εἰς τὸ Βυζαντινὸν αὐτὸ σύνολον τὸ ὁ-
ποῖον διεπαιδαγωγήθη εἰς ἀγῶνας σκληροὺς καὶ πε-
ριπετείας διδασκτικὰς καὶ ἐξελίχθη μὲ ζυμώσεις ἀ-

προσδοκίτους, δυνάμεθα νὰ θαυμάσωμεν τὴν δύναμιν καὶ ἀντοχὴν τῆς ἐνότητος τῆς ἐθνικῆς ψυχῆς.

Τὸ ἴδιον πάλιν βλέπομεν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Ἑπανάστασιν τοῦ 1821, ἡ ὁποία ἦτο τὸ ἀγγελόμορφο παιδὶ τῆς ἐθνικῆς ψυχῆς, ποὺ ἐγκυμονοῦσε 350 χρόνια στὴ σκλαβιά.

Ἡ ἰδία καὶ καλυτέρα παρουσιάζεται εἰς τοὺς πολέμους τοῦ 1912-13, ποὺ ὑπῆρξεν ἕνας ἄφθαστος παιὼν ἡρωονισμένος μὲ τὰς σάλπιγγας τῆς ἐνότητος τῆς ἐθνικῆς μας ψυχῆς.

Μίαν τοιαύτην ἐνότητα ἐθνικῆς ψυχῆς, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ ἕνα σύνολον ἀπὸ ἑπτακόσιες καὶ πλέον χιλιάδας ἑλληνικῶν ὑπάρξεων, παρουσιάζει σήμερον εἰς τὴν Ἀμερικὴν ἢ Ὁμογένειά μας. Ἡ τοιαύτη δὲ ἐνότης τῆς ἐθνικῆς ψυχῆς εἰς τὴν ξενητειᾶν δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ἀνδρειεύεται μὲ τὴν ἐθνικὴν συνειδησὶν τοῦ καθενὸς μας, ἡ ὁποία στηρίζεται εἰς τὴν ἐθνικὴν καὶ ἐκκλησιαστικὴν κληρονομίαν μας ἢ ὁποία εἶναι ἀσυγκρίτως πλεὶς πλουσία καὶ πλεὶς ζηλευτὴ ἀπὸ κάθε ἄλλου λαοῦ.

Αὕτη δὲ ἡ ἐθνικὴ συνειδησις μᾶς συναυροῖζει κάθε χρονιά· σὰν σήμερα εἰς τὰς Ἐκκλησίας μας καὶ ψάλλομεν εὐγνώμονες δοξολογίας εἰς τὸν Ὑψιστον διὰ τὴν προτίμησίν του πρὸς τὸ ἔθνος μας καὶ εἰς γιορτάρικους τόπους, αἰθούσας καὶ θεάτρα νὰ ψάλλωμεν δοξαστικά εἰς τὸ ἑλληνικὸν πνεῦμα, ὕμνους εἰς τοὺς ἡρώας μας, θύορια εἰς τὴν ἁπτερον νίκην (ἐξιδανικευμένον καὶ ζωνταντοποιημένον ἑλληνικὸν μάρμαρον), παιᾶνας διὰ τὴν προγονικὴν κατὰκτησιν ἀληθειῶν καὶ ἰδεῶν μεγάλων, καὶ ν' ἀπαγγέλλωμεν προφητείας διὰ τὸ μέλλον τῆς φυλῆς μας.

Ἄλλ' ὅσῳ καὶ ἂν εἶνε κοινοτυπία νὰ εἶπω ὅτι μίαν τοιαύτην ἐθνικὴν συνειδησὶν στηριγμένην εἰς τέτοιαν ἐθνικὴν κληρονομίαν πρέπει μὲ κάθε τρόπον νὰ τὴν κρατήσωμεν ζωντανὴν καὶ ἄγρυπνον, ὅμως εἶνε καθήκον νὰ τὸ συνιστᾷ ὁ καθένας μας συνεχῶς αὐτό. Εἶνε ὥραϊον, εὐγενές, ὠφέλιμον καὶ ἀπαραίτητον νὰ διατηρήσωμεν τὴν ἐθνικὴν αὐτὴν συνειδησὶν θερμορργὸν καὶ ψυχικῶς τοῦλάχιστον, νὰ ζώμεν ὡς ἓν σύνολον θρησκευτικοφυλετικόν.

Μὲ αὐτὸ δὲν ἐννοοῦμεν καμμίαν ἀντίθεσιν τῆς ζωῆς μας πρὸς τὴν ζωὴν τῆς χώρας ταύτης, ἡ ὁποία μᾶς φιλοξενεῖ τόσο εὐγενικά, τόσο ἀδελφικά. Κατ' οὐδένα λόγον δὲν στέκει οὐδὲ δικαιολογεῖται νὰ δεῖξωμεν ἀγνωμοσύνην εἰς τὴν τιμὴν, ποὺ μᾶς κάνει ὁ Ἀμερικανικὸς λαός, νὰ μᾶς γράφῃ πολίτας τῆς μεγάλης αὐτῆς χώρας καὶ νὰ μᾶς ἔχῃ συμπολίτας του. Οὐδέποτε θὰ φανῶμεν ἀχάριστοι πρὸς τὰς εὐκαιρίας, ποὺ μᾶς δίνει ν' ἀναδεικνύωμεν τὸν ἑαυτὸν μας καὶ τὰ παιδιὰ μας εἰς ὅλας τὰς ἐκδηλώσεις τῆς ζωῆς ἐδῶ. Οὐδέποτε θὰ φανῶμεν ἀχάριστοι εἰς τὴν τόσο συγκινητικὴν καὶ τιμητικὴν φιλίαν καὶ εὐνοίαν, μὲ τὴν ὁποίαν μᾶς περιβάλλουν τὰ τέκνα τῆς χώρας ταύτης, ἐπίσημοι ἢ ἰδιῶται καὶ πάντοτε θὰ καταβάλ-

Ἀρχιμ. Ἀθ. Καβάδα
Πρωτοσύγκελλου.

ΠΕΡΙ ΜΝΗΜΟΣΥΝΩΝ

Μὲ τὴν εὐκαιρίαν τὴν ὁποίαν ἡ ἐρώτησις εἰς τὴν στήλην «Λύσεις ἀποριῶν» μοῦ δίδει, ὅπως ἐπιληφθῶ τοῦ ζητήματος τῶν Μνημωσύνων εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν, γράφω τὸ ἄρθρον τοῦτο. Εὐρίσκω δὲ πολὺ μᾶλλον ἐπιβεβλημένον νὰ τὸ κάμω, διότι μόλις τώρα ἐξέδωκα τὸ νέον βιβλίον μου «Τὸ Ὑπερέραν ἢ ἡ Ἀπόκοσμος Ζωή», εἰς τὸ ὁποῖον ὅμως δὲν περιέλαβα τὸ περὶ Μνημωσύνων ζήτημα, ὅπως δὲν περιέλαβα καὶ ἄλλα ἀκόμη ζητήματα τῆς ἐσχολογικῆς διδασκαλίας τῆς Ἐκκλησίας μας, ἔνεκα τοῦ περιορισμένου χώρου τοῦ βιβλίου καὶ τοῦ εἰδικοῦ σκοποῦ αὐτοῦ.

Ἡ τέλεσις τῶν Μνημωσύνων ἐν τῇ Ὁρθόδοξῃ Ἐκκλησίᾳ εἶνε φανερόν, ὅτι προϋποθέτει τὸ δυνατόν τῆς βελτιώσεως τῆς θέσεως ἢ καταστάσεως τῶν ψυχῶν ἐν τῷ Ἀδῇ. Ἀλλὰ εἰς τὴν ἀπαραίτητον αὐτὴν προϋπόθεσιν φαίνεται ὡς νὰ μὴ συμφωνῇ τὸ θεμελιῶδες δίδαγμα τῆς Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας, ὅτι μετὰ θάνατον ὁρίζεται ἡ θέσις ἐκάστου ἐν τῷ Ἀδῇ «ἐν ἀνέσει ἢ ἐν ὀδύνῃ καὶ ὅ,τι ἕκαστος ἔπραξε».

Εἰς τὴν παραβολὴν τοῦ ἀσπλάγχχνου πλουσίου καὶ τοῦ πτωχοῦ Λαζάρου ρητῶς ὁ Σωτὴρ καθορίζει τοῦτο μὲ τὴν ἀπάντησιν τὴν ὁποίαν δίδει ὁ Ἀβραάμ εἰς τὸν ἐν βασάνοις ὑπάρχοντα πλούσιον ἐν τῷ Ἀδῇ: «Γέκνον, μνήσθητι ὅτι ἀπέλαβες σὺ τὰ ἀγαθὰ σου ἐν τῇ ζωῇ σου, καὶ Λάζαρος ὁμοίως τὰ κακὰ· νῦν δὲ ὧδε παρακαλεῖται, σὺ δὲ ὀδυνᾷσαι».

Ἐξ αὐτοῦ τοῦ χωρίου καὶ ἐξ ἄλλων σχετικῶν καταφαίνεται ὅτι μόνον ἡ καλὴ ἢ κακὴ ἐγκόσμιος ζωὴ ἐκάστου καὶ νομίζει τὴν μετὰ θάνατον κατάστασιν αὐτοῦ, συνεπῶς ὅτι δὲν ὑπάρχει ἡθικὴ ἀνάπτυξις, ἢ βελτιώσις τῆς καταστάσεως τῶν ψυχῶν ἐκεῖ. Μὲ τὴν διδασκαλίαν δὲ τῆς Ἐκκλησίας «ἐν τῷ Ἀδῇ οὐκ ἔστι μετάνοια», δηλοῦται, ὅτι καὶ μὲν ὑπάρχει ἐκδήλωσις μετάνοιας ἐκ μέρους τῶν κολασμένων ψυχῶν, διότι ὅλαι αἱ ψυχαὶ εἰς τὴν κόλασιν αἰσθάνονται τὰς

λωμεν κάθε προσπάθειαν νὰ φανῶμεν ἀντάξιοι ὅλων αὐτῶν τῶν εὐεργεσιῶν. Ἀλλὰ δὲν θέλομεν πάλιν νὰ μᾶς πνίξῃ κανεὶς τὴν ἀπόλαυσιν καὶ τὴν ὑπερηφάνειάν μας, ποὺ θεωροῦμεν τὸ αἷμα εἰς τὰς φλέβας μας αἷμα ἑλληνικόν. Ζητοῦμεν ἀκόμη νὰ μὴν ἀμφισβητήσῃ κανεὶς τὸ δικαίωμά μας νὰ χαιρώμεθα, ὡς σύνολον φυλετικόν καὶ θρησκευτικόν, ὡς Ἑλληνορθόδοξος Ὁμογένεια, εἰς τὴν χαρὰν καὶ εὐτυχίαν τοῦ καθενὸς μας, καθὼς καὶ νὰ κλαίωμεν πάλιν ὡς σύνολον εἰς τὴν λύπην ἢ τὴν δυστυχίαν ἔστω καὶ ἐνὸς μόνου ἀπὸ ἡμᾶς.

Μὲ τέτοιο πνεῦμα θὰ ἐορτάσωμεν καὶ ἐφέτος περὶ ἡφανα τὴν ἐθνικὴν μας ἐορτήν.

τύψεις τῆς συνειδήσεως διὰ τὰ κακὰ τὰ ὁποῖα εἶχαν πράξει ἐν τῇ ζωῇ καὶ ποθοῦν νὰ μὴ τὰ εἶχαν πράξει, ἀλλ' ἡ μετάνοιά των αὕτη δὲν ἔχει δι' αὐτὰς κανὲν ἀποτέλεσμα· δηλ. «ἐν τῷ ᾿Αδῇ οὐκ ἔστι ὠφέλεια διὰ τὸν κολασμένον ἐκ τῆς μετανόιας του ἐκεῖ.»

Παρὰ ταῦτα ὅμως ἡ Ἐκκλησία ἡμῶν ἔχει τὰ Μνημόσυνα, μὲ τὰ ὁποῖα οἱ ζῶντες παρακαλοῦμεν τὸν Θεὸν ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῶν ψυχῶν, εἰς τόπον ἔνθα οὐκ ἔστι πόνος, οὐ λύπη, οὐ στεναγμός. Ἀπὸ τῶν πρώτων αἰώνων τοῦ Χριστιανισμοῦ ἡ Ἐκκλησία εἶχε τὰς μνείας ἡ μνήμας τῶν νεκρῶν. Εἰς τὰ δίστυχα, τῶν ὁποίων γίνεται χρῆσις ἀπὸ τότε κατὰ τὴν θείαν λειτουργίαν καὶ εἰς τὰ ὁποῖα ἦσαν γεγραμμένα τὰ ὀνόματα τεθνεώτων ἵνα μνημονεύωνται κατ' αὐτήν, ἔχομεν βεβαίαν μαρτυρίαν περὶ τῆς γνώμης τῆς Ἐκκλησίας ὅτι ἡ μνημόνευσις αὕτη παρέχει ὠφέλειαν εἰς τὰς ψυχὰς. Ὁ Αὐγουστίνος ἀπὸ τὸν Δ'. αἰῶνα ἀναφέρει τὴν καθιερωμένην πρᾶξιν τῆς Ἐκκλησίας νὰ εὐχεται ὑπὲρ τῶν κεκοιμημένων καὶ λέγει διὰ τὴν θανὴν τῆς μητρὸς του: «Ἡ θυσία τῆς ἡμετέρας ἀπολυτρώσεως, (δηλ. ἡ Θ. Λειτουργία) προσεφέρετο κατὰ τὸ εἶδος ὑπὲρ αὐτῆς» ἐνῷ ἀκόμη οὔτε εἶχε ταφῇ τὸ νεκρὸν σῶμά της. Ὁ Χρυσόστομος λέγει: «οὐκ εἰκὴ ταῦτα ἐνομοθετήθη ὑπὸ τῶν Ἀποστόλων τὸ ἐπὶ τῶν φρικτῶν μυστηρίων μνήμην ποιῆσθαι τῶν ἀπελθόντων. Ἰσασιν αὐτοῖς πολὺ κέρδος γινόμενον, πολλὴν ὠφέλειαν».

Ἐν τῷ συνόλῳ δὲ ἀπὸ τὰς γνώμας τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἀπὸ τὴν ἐν γένει ἀρχαιοτάτην πρᾶξιν αὐτῆς, συνάγομεν ὅτι παραδέχεται ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία τὸ δυνατόν τῆς βελτιώσεως τῆς θέσεως ἡ καταστάσεως τῶν ψυχῶν ἐν τῷ ᾿Αδῇ, διὰ τῶν προσευχῶν τῆς ὁρατῆς Ἐκκλησίας, δηλ. διὰ τῶν μνημοσύνων.

Ἀλλὰ τότε πῶς συμβιβάζεται τοῦτο μὲ τὸ: «ἐν τῷ ᾿Αδῇ οὐκ ἔστι μετάνοια» καὶ τὸ: «Ἐν τῷ ᾿Αδῇ ἡ κατάστασις ἐκαστου εἶνε ἕν ἀνέσει ἢ ἐν ὀδύνῃ καθ' ὅ,τι ἕκαστος ἔπραξε;»

Ἡ φυσικὴ καὶ λογικὴ καὶ ὀρθόδοξος ἀπάντησις εἰς τὴν φαινομενικὴν αὐτὴν ἀντίθεσιν τῶν εὐαγγελικῶν ρημάτων καὶ τῆς διδασκαλίας καὶ πράξεως τῆς Ἐκκλησίας εἶνε ἡ ἑξῆς:

Ἡ ἀντίθεσις αὕτη δὲν εἶνε ἀποκλειστική. Τοῦναντίον δὲ συμβιβασμός ὑπάρχει καὶ λογικὸς καὶ ὀρθόδοξος, ἐὰν λάβωμεν ὑπ' ὄψιν τὰ ἑξῆς:

α'. Ὅτι ναι μὲν μὲ τὴν μερικὴν κρίσιν τὴν ὁποίαν κάνει ἡ παγκόσμιος τοῦ Θεοῦ κατὰ τὸν σωματικὸν θάνατον ἀνθρώπου περὶ τῆς ἀξίας τῆς ψυχῆς του, καθορίζει ποία θὰ εἶνε ἡ θέσις αὐτῆς στὸν ᾿Αδῇ· ἀλλ' ἡ ἀπόφασις αὕτη καὶ ὁ καθορισμός δὲν εἶνε καὶ δὲν μποροῦν νὰ εἶνε μοιραία, ὑποχρεωτικά διὰ τὸν Θεόν, ὥστε μὲ τὸ ἀναλλοίωτό τους νὰ ἐκμηδενίσουν τὴν παντοδυναμίαν αὐτοῦ καὶ νὰ τοῦ ἀποκλείουν κάθε βούλησιν, κάθε ἐνέργειαν, εὐσπλαγχίαν περὶ τῆς τύχης μιᾶς ψυχῆς στὸν ᾿Αδῇ. Ἐὰν ἦτο ἔτσι, τότε ὁ Θεὸς δὲν θὰ ἦτο ἀπεριόριστος, θὰ περιορίζετο ἀπὸ τὰς ἴδιες του τὲς πράξεις ἀθελά του. Δὲν θὰ ἦτο ὁ κύριος τῆς πνευματικῆς ζωῆς καὶ τοῦ πνευματικοῦ θανάτου.

β'. Ὅτι ἡ ψυχὴ ἐν τῷ ᾿Αδῇ δὲν ἔχει μὲν ἀφ' ἑαυτῆς τῆς ἡθικῆς ἀνάπτυξιν, δηλ. δὲν ἔχει στάδιον ἡθικῆς δοκιμασίας, ὥστε νὰ ἀποδειχθῇ ἀξία ἀμοιβῆς ἐκεῖ καὶ καλύτερεύσεως τῆς θέσεώς της· ἀλλ' αὐτὸ δὲν σημαίνει ὅτι καὶ ὁ Θεὸς δὲν δύναται νὰ τὸ κάμῃ. Ἀποῦ ἐναπόκειται εἰς τὴν παντοδυναμίαν τοῦ Θεοῦ (χωρὶς βέβαια πλεον τὴν συνέργειαν τῆς ψυχῆς) τότε δὲν μποροῦμεν νὰ ἀποκλείσουμε τὸ δυνατόν τῆς καλύτερεύσεως τῆς θέσεως μιᾶς ψυχῆς, εἴτε προσωρινῶς εἴτε σταθερῶς, διότι ἔτσι θὰ ἡρνούμεθα τὴν παντοδυναμίαν τοῦ Θεοῦ.

Ἡ βελτίωσις δὲ τῆς καταστάσεως τῆς ψυχῆς ἐν τῷ ᾿Α-

δῇ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ δύναται νὰ ἐκδηλωθῇ κατὰ δύο τρόπους: ἢ ὡς ἐλάττωσις τῆς ὀδύνης της, ἐὰν ὡς ἀμαρτωλὴ εἶνε στὴν κόλασι, ἢ ὡς αὐξησις τῆς μακαριότητός της ἐὰν εἶνε ἀξιόμισθος εἰς τὸν Παράδεισον.

Εἶνε ἀνάγκη ὅμως νὰ ἀναφέρω τὴν πραγματικὴν διδασκαλίαν τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν ἐπὶ τῆς συστάσεως τῶν Μνημοσύνων, διὰ νὰ μὴ συμβῇ παρεξήγησις.

Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία πιστεύει ἀφ' ἑνὸς μὲν ὅτι τὰ μνημόσυνα καὶ εὐχαὶ ὑπὲρ τῶν κεκοιμημένων δὲν ἔχουν ἐφ' ἑαυτῶν τὴν δύναμιν νὰ βελτιώσουν τὴν κατάστασιν τῆς ψυχῆς ἐν τῷ ᾿Αδῇ διδάσκει ὅτι ἀπλῶς δι' αὐτῶν παρακαλοῦμεν μόνον τὸν Θεόν, ἐκ τοῦ ὁποίου καὶ μόνου ἐξαρτᾶται τὸ ζητούμενον· ἀφ' ἑτέρου δὲ ὅτι ὁ ἄνθρωπος ὑπὲρ τῆς ψυχῆς τοῦ ὁποίου τελείται τὸ μνημόσυνον δὲν ἀπέθανεν εἰς κατάστασιν ψυχικῆς πωρώσεως καὶ ἀμετανοησίας, ἐν ἐπιγνώσει. Δηλ. «Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι εἴμεθα ἀμαρτωλοί, ἄλλος ὀλίγον καὶ ἄλλος περισσότερον. Ἐὰν αἱ ἀμαρτίαι ἐνὸς κατέστησαν αὐτὸν εἰς τὴν ζωὴν μιστὸν εἰς τὰ ὅμματα τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐν ἐπιγνώσει τῆς καταστάσεώς του οὗτος, ὅχι μόνον δὲν ἠσθάνθη μετάνοιαν ἀλλ' ἐπὶ πλεον ἀπέκρουε ἐπιμόνως πᾶσαν μακροθυμίαν τοῦ Θεοῦ καὶ ἀπέθανε θυσιάζων εἰς τὴν ἀμαρτίαν, τότε αὐτὸς εἶνε ἀσυγχώρητος μετὰ θάνατον καί, ὅσαδήποτε μνημόσυνα τελεσθοῦν ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς του, εἶνε ματαιοπονία, διότι οὗτος διέπραξε «βλασφημίαν κατὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος» ἀμαρτήριον τὸ ὁποῖον εἶπεν ὁ Σωτὴρ ὅτι δὲν θὰ συγχωρηθῇ οὔτε ἐν τῷ νῦν αἰῶνι οὔτε ἐν τῷ μέλλοντι. Ἐὰν ὅμως αἱ ἀμαρτίαι ἐνὸς ἀνθρώπου, ὅσον βαρεῖαι καὶ ἂν ἦσαν, δὲν ἐπνίξαν τὴν συνειδήσιν του καὶ συνησθάνθη τὴν κατάστασιν του οὗτος καὶ μετενόησε, ἀλλὰ δὲν ἐπρόφθασε ὅμως νὰ καθαρῇ καὶ νὰ δείξῃ τὸν καρπὸν τῆς μετανόιας του, εἴτε διότι ὁ θάνατος δὲν τοῦ ἔδωκε καιρὸν εἴτε διότι κατόπιν κατέστη ἀνίκανος σωματικῶς ἢ διανοητικῶς, τότε δὲν δύναται μὲν νὰ εἶνε ἀξιόμισθος εἰς τὴν πέραν τοῦ τάφου ζωὴν, δὲν ἀποκλείεται ὅμως νὰ εὐνοηθῇ ἀπὸ τὸν πολυεὐσπλαγχτον Θεόν, εἰς τοῦ ὁποίου τὴν θέλησιν καὶ παντοδυναμίαν ὑπόκεινται τὰ πάντα.

Τοιοῦτους χριστιανούς ἔχουσα ὑπ' ὄψιν ἡ Ἐκκλησία παρεδέχθη ὅτι τὴν εὐνοίαν ταύτην ὁ Θεὸς εἶνε δυνατόν νὰ ἐπιδείξῃ εἰς τὰς ψυχὰς αὐτῶν, κατὰ τὴν μέσσην κατάστασιν τῶν ψυχῶν, δυσωπούμενος διὰ τῶν δεήσεων τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς προσφορᾶς τῆς ἀναμάρτου θυσίας (Θείας Λειτουργίας) καὶ εὐσεβῶν ἔργων τῶν ἐπιζώντων καὶ δεομένων ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἐκεῖνων. Παρακαλεῖ δηλ. τὸν Θεὸν νὰ γίνῃ ἴλεως ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἐκεῖνων, χωρὶς βέβαια καὶ νὰ προεξοφλῇ ὅτι ὁ Θεὸς θὰ τὸ κάμῃ, ἀπλῶς καὶ μόνον διότι ἐτελέσθη τὸ μνημόσυνον.

Ἐπειδὴ δὲ κανεὶς δὲν δύναται νὰ γνωρίξῃ τὰ μύχια τῆς καρδίας οἰουδήποτε ἄλλου καὶ νὰ ἔχῃ ἐξηκριβωμένην τὴν ἡθικὴν ποιότητα αὐτοῦ, οὕτως ὥστε νὰ μὴ τελῇ μνημόσυνον διὰ τὸν ἐν ἀμετανοήτῃ ἀποθανόντα, ὡς μάταιον, διὰ τοῦτο ἡ Ἐκκλησία τελεῖ διὰ πάντας τοὺς Χριστιανούς τὸ μνημόσυνον, ἀνεξαρτήτως τοῦ ἐὰν εἶνε τις ἀξίος τοιαύτης μετανόιας ἢ μὴ, καὶ ἐγκαταλείπεται κατόπιν εἰς τὴν εὐσπλαγχίαν τοῦ Θεοῦ.

Καὶ τώρα ὁπότε καθωρίσαμεν μὲ ποῖον σκοπὸν καὶ ἐλπίδα τελεῖ τὰ μνημόσυνα ἡ Ἐκκλησία καὶ διὰ ποίους κατ' οὐσίαν τὰ τελεῖ ἂς ἀναπτύξωμεν διεξοδικώτερα τοὺς τρεῖς λόγους ἐπὶ τῶν ὁποίων στηρίζει τὴν ἐλπίδα ταύτην καὶ τὴν ἀναγκαιότητα τῶν μνημοσύνων.

(Συνέχεια καὶ τέλος εἰς τὸ ἐπόμενον τεῦχος)

ΕΠΙΚΑΙΡΟΝ

Υπό Π. Π.

ΑΠΟ ΤΑ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΑΣ ΧΡΕΗ ΠΡΟΣ
ΤΟΥΣ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΥΣ ΦΙΛΕΛΛΗΝΑΣ

Κύττα! ὁ σπινθήρας ὁ ἱερὸς τὸν οὐρανὸν
Φωτίζει τῆς Ἀνατολῆς καὶ ξαναβρίσκει
Ἡ Ἑλλάς τ' ἀρχαῖο τῆς ὄνομα τ' ἀνδρεῖα παιδιὰ της
Μπαίνουν καὶ πάλι στίς γρομμῆς τῶν Ἀρμοδίων,
Ζητοῦν βοήθεια σὼν μαχῶν τοὺς κάμπους. ὦ, σεῖς
Γιοὶ τοῦ Σταυροῦ, σὰς προσκαλεῖ, δὲν τὴν ἀκούτε;
Ποῦ εἶν' ἐκείνη ἡ δύναμις ποὺ εἶχε ἀστράφει
Στὸ ἄκουσμα πολεμικῆς κρानυγῆς στὸν κόσμον;
'Αλλοίμονο! ἔσθυσσε μαζὶ μὲ τὸν ἱποτισμό!
'Αλλοῖως, ἂν ξεσηκώνονταν γιὰ σὲ ἡ Εὐρώπη
Καὶ στρατιᾶς ξεσπάθωναν ἡ γδικήτρες,
Τότε τὸ μισοφύγαρο ποὺ κυματίζει
Μ' ἀλαζονία, θὰ ξάφωνε μπρὸς στὸ Σταυρό,
Ποὺ ἔκανε ἄλλοτε στρατοὺς νὰ τοῦ παραδοθοῦν.

(Μετάφρασις Δ. Β.)

Μ' αὐτοὺς τοὺς στίχους πρώτη ἡ ἐφημερίς «Albany Argus» στὴν πρωτοχρονιάτικῃ της ἐκδοσί τοῦ 1822, ὑποδέχθηκε τὴν ἑκκλησίαν ποὺ ἔκαμε ἡ Μεσσηνιακὴ Γερουσία τὸν Μάϊον τοῦ 1821 πρὸς τὸν Ἀμερικανικὸν Λαόν.

Στὴν ἑκκλησίαν αὐτὴν οἱ μεγάλοι ἐκείνοι Ἕλληνες πατριῶται στὸν ἀγῶνα των γιὰ τὴν ἐλευθερίαν, ζητοῦσαν βοήθειαν ἀπὸ ἕνα ἐλεύθερον Λαόν ποὺ εἶχεν ἀγωνισθῇ κ' αὐτὸς γιὰ νὰ ἀποκτήσῃ τὴν ἐλευθερίαν του καὶ γνώριζε καλὰ τὴν ἀξίαν ἑνὸς τέτοιου ἀγῶνος.

Καὶ δὲν ἤργησαν οἱ στίχοι αὐτοὶ ν' ἀνάψουν σὰν σπινθήρας φωτιά στὴν ψυχὴ τοῦ Ἀμερικανικοῦ Λαοῦ, ἑνὸς Λαοῦ ποὺ τόσῃν ἐκτίμησιν, ἀγάπῃν καὶ λατρείαν ἔτρεφε πρὸς τὴν Ἑλλάδα, ἡ ὁποία γι' αὐτὸν ἦταν ἡ ἐκπροσώπησις κάθε εὐγενικῆς ἰδέας καὶ ἡ πηγὴ κάθε γνώσεως.

Στὰς 4 Ἰουλίου, 1822, ἡμέρα ἑορτασμοῦ τῆς ἀνεξαρτησίας τοῦ Ἀμερικανικοῦ Λαοῦ, στὸ Albany, N. Y., ὁ διακεκριμένος πολίτης Benjamin Butler στὸν πανηγυρικὸ τῆς ἡμέρας ἔστρεψε τὸν λόγον του σὲ ὕμνον πρὸς τὴν ἀγωνιζομένην Ἑλλάδα καὶ μὲ ψυχικὴ δύναμι ἔκαμε ἑκκλησίαν στὰ πλήθη ποὺ κατέλγε μετὰ τῆς ἐξῆς θαυαστόχαστα λόγια: — «Ἡ Χώρα, ὅπου ἡ φωνὴ τῆς ἐλευθερίας πρωτακούστηκε, ὅπου οἱ θρονετοὶ τῆς ἡχοῖ ἀντηχοῦν ἀκόμη ἀνάμεσα στὰ νησιά τοῦ Ἀρχιπελάγους καὶ ψαύουν τὸ ἀγιασμένο χῶμα τῆς Ἑλλάδος» ὅπου ἡ σκηνὴς τῶν Θερμοπυλῶν καὶ Μαραθῶνος καὶ οἱ Σπαρτιατικοὶ τάφοι ξαναζοῦν, καὶ ἡ Ἑλλάς, ἡ ἀρχαία τροφὸς τῆς ἐλευθερίας, ἐπιστήμης καὶ τέχνης, ξυπνᾷ ἀπὸ τὸν βαθὺ λήθαργο τοῦ θανάτου καὶ βαδίζει πρὸς τὸ φῶς καὶ τὸ μεγαλεῖον τῆς περασμένης δόξης της».

Τὰ γεμᾶτα ἔννοιαι αὐτὰ λόγια δημιούργησαν ἐνθουσιασμό στὴν εὐγενικὴ ψυχὴ τοῦ Ἀμερικανικοῦ Λαοῦ. Καὶ ἐξεδήλωσαν τὸν ἐνθουσιασμό των αὐτὸν στὸ συλλαλητήριον ποὺ ἔγινε σὲ λίγες μέρες.

Συνέταξαν ἔντονον διαμαρτυρίαν καὶ ψήφισμα γιὰ τὴν ἀπάθειαν τῆς Ἱερᾶς Συμμαχίας τῆς Εὐρώπης πρὸς τὸν

Ἑλληνικὸν ἀγῶνα. Ἐκαμαν ἑκκλησίαν πρὸς τὸν Ἀμερικανικὸν Λαόν καὶ καλοῦσαν αὐτὸν ν' ἀνοίξῃ διὰ πλάτα τὴν καρδιά του καὶ νὰ προσφέρῃ κάθε δυνατὴ βοήθειαν στὸν ἀγῶνα τῶν Ἑλλήνων.

Ἐπειτα ἀπὸ λίγους μῆνας μερικαὶ Ἀμερικανίδες κινούμεναι ἀπὸ τὴν ἀγάπῃ τους πρὸς τὴν Ἑλλάδα καὶ ἀπὸ τὴν ἐπιθυμίαν νὰ προσφέρουν, ὅπως εἴμποροῦν στὸν Ἑλληνικὸν ἀγῶνα ἐπενόησαν τὸ τέχνασμα νὰ στηθῇ στὸ Brooklyn Heights ἕνας πελώριος Σταυρὸς ποὺ γινόνταν ὁρατὸς ἀπὸ κάθε γωνιά τῆς Νέας Ὑόρκης· ἐπάνω σ' αὐτὸν εἶχε τεθῇ μιὰ μεγάλη ἐπιγραφή, «Ἀφιερωμένο στὸν Ἑλληνικὸν ἀγῶνα». Σκοπὸς των ἦταν ὁ σταυρὸς νὰ θυμίζῃ σὲ κάθε Νεϋορκέζο ὅτι ἕνας ἀγῶνας ἱερὸς γιὰ τὴν ἐλευθερίαν τῆς Ἑλλάδος εἶχεν ἀρχίσει καὶ ὅτι ὁ ἀγῶνας αὐτὸς χρειάζεται βοήθειαν.

Καὶ δὲν ἄργησε ἡ βοήθειαν αὐτὴ νὰ ἔλθῃ.

Σὲ λίγους μῆνας σχηματίσθηκε μιὰ μεγάλη ἐθελοντικὴ Ἐπιτροπὴ ἀπὸ τοὺς πλεῖο διακεκριμένους Νεϋορκέζους. Μὲ πίστιν ἱερὰν καὶ μὲ πραγματικὴν ἀγάπην καὶ ἐνθουσιασμό ἐργάσθηκε τόσο γιὰ τὴν συγκέντρωσιν ὕλικῆς βοηθείας, ὅσο καὶ εἰς τὸ νὰ διαδώσῃ μὲ κάθε δυνατό μέσον τὴν ἰδεολογίαν τὴν Ἑλληνικὴν καὶ νὰ κινήσῃ ἐνδιαφέρον πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον.

Ἄλλ' ὅμως ὁ σπουδαιότερος πρωταγωνιστὴς στὴν διέγερσιν τοῦ ἀμερικανικοῦ αἰσθήματος πρὸς τὴν Ἑλλάδα ὑπῆρξεν ὁ μέγας φιλέλληνας καθηγητὴς τῆς Ἑλληνικῆς Φιλολογίας στὸ Πανεπιστήμιον Harvard, Edward Everett. Ὁ ἀκούραστος αὐτὸς θαυμαστὴς τῆς Ἑλλάδος ἔθεσεν ὡς ἰδανικώτερον σκοπὸν στὴ ζωὴ του τὴν ἐξυπηρέτησιν τῆς ἐλευθερίας τῆς Ἑλλάδος. Ἐγραψεν, ἐκήρυξεν, ἀγωνίσθηκε, μὲ κάθε μέσον στὴν κατοχὴν τοῦ γιὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ αὐτοῦ.

Ἡ εὐγενικὴ του προσπάθεια θρῆκε ἀτήρησι σὲ κάθε Ἀμερικανικὴ ψυχὴ. Ἡ φιλελεύθερη Ἀμερικανικὴ ψυχὴ αἰσθανόνταν ἰδιαίτερη ἀδελφικὴ συμπάθειαν στὸν σκοπὸν τῆς ἀγωνιζομένης Ἑλλάδος. Καὶ τὸ αἶσθημα αὐτὸ πλημμύριζε καθὼς ὁ ἀγῶνας προχωροῦσε.

Δυνατὲς προσωπικότητες καὶ σημαίνοντες παράγοντες τῆς Φιλελεύθερης ταύτης Χώρας, σὲ κάθε τους εὐκαιρίαν ἄφηναν νὰ ἐκδηλωθῇ ἡ ἀμέριστος συμπάθειά τους στὸν Ἑλληνικὸν ἀγῶνα. Λαὸς, Κλήρος, Ἐφημερίδες, περιοδικὰ, ὅλοι ζητοῦσαν τὴν ἐπίσημον ἐνεργὸν βοήθειαν καὶ ἐπέμβασιν ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος. Καὶ ἡ φωνὴ των ἠκούετο στοὺς ἐπισήμους θαλάμους τῆς Βουλῆς καὶ Γερουσίας, στοὺς ἀμβωνας τῶν Ναῶν καὶ σὲ κάθε λαϊκὴ συγκέντρωσι.

Καὶ ἡ φωνὴ αὐτὴ ἦταν μιὰ εἰλικρινὴς καὶ πραγματικὴ ἐκδήλωσις τῆς ἀγάπης καὶ λατρείας των πρὸς τὴν ἐλευθερίαν καὶ πρὸς τὴν Ἑλλάδα.

Ὁ ἐνθουσιασμός εἶχε τόσο κορυφωθῇ ποὺ πολλοὶ βουλευταὶ πρότειναν στὸ Κογκρέσσο νὰ ψηφισθῇ εἰδικὸ κονδύλι στὸν προϋπολογισμό τοῦ Κράτους γιὰ βοήθειαν πρὸς τὴν Ἑλλάδα.

Μετά ἀπὸ τὴν Νέα Ὑόρκη ἦλθεν ἡ Φιλαδέλφεια. Ἐκεῖ ὁ μέγας φιλέλληνας κ. Carey ἐκδότης καὶ ἀνθρωπιστὴς ἐσημείωσε μιὰ μεγάλην Ἐπιτροπὴν μὲ ἀποκλειστικὸν σκοπὸν νὰ ἐξεγείρῃ τὸ δημόσιον αἶσθημα. Στὲς ἐνέργειές του ὠφείλετο τὸ περίφημον συλλαλητήριον τῆς Φιλαδελφείας ποὺ ἔγινε στὴν σημερινὴ Ἑλληνικὴ Ἐκ-

κλησία «Ἁγιος Γεώργιος» καὶ στὸ ὁποῖον κύριος ὁμιλητὴς ἦταν ὁ Ἐπισκοπελιανὸς Ἐπίσκοπος White.

Τὸ παράδειγμα τοῦτο ἀκολούθησε ἡ Βοστώνη, ὅπου ὁ γνωστὸς Everett ἐξεφώνησε τὸν περίφημον λόγον, ποὺ κατέληγε στὰ ἀξέχαστα αὐτὰ λόγια: «Εἶθε οἱ Ἀμερικανοὶ πολῖται, οἱ ὑπερήφανοι γιὰ τὴν ἐλευθερίαν καὶ ἀνεξαρτησίαν τῆς πατρίδος σας; Ἡ Ἑλλάς ἐπίσης σήμερα ἀγωνίζεται δι' αὐτὰ τὰ εὐλογημένα πράγματα, τὰ ὁποῖα αὕτη ἐδίδασκε στοὺς πατέρας σας νὰ ἀποκτήσουν μὲ τὸ αἷμά των. Καὶ ἐνῶ σὰς ζητεῖ τὴν βοήθειάν σας πρέπει ἐγὼ νὰ σὰς συστήσω νὰ τὴν παραχωρήσετε; Δὲν εὐρίσκομαι εἰς τὸ θυσιαστήριον τοῦ Χριστοῦ, εἰς τὴν πόλιν τῶν Pilgrims, στὴν πραγματικὴ γενέτειρά τῆς Ἀμερικανικῆς Ἀνεξαρτησίας, οὐχὶ μακρὰν ἀπὸ τὸ Hall τῆς προκυμίας, καὶ μεταξὺ τῶν ὑψωμάτων τοῦ Dorchester καὶ Burke Hill; Ἐδῶ ἀφῆνω τὴν δικαίαν ὑπόθεσιν τοῦ ἀγῶνος τῶν Ἑλλήνων.»

Οἱ Ἕλληνες ἠγωνίζοντο στὰ θουνὰ καὶ στοὺς κάμπους τῆς Ἑλλάδος καὶ οἱ μεγάλοι φίλοι τους στὴν ἐλευθερίᾳ αὐτῇ χώρα εἶχαν ξανοιχθῇ σ' ἓνα ἄλλον ἀγῶνα γεμάτον ἀπὸ ἰδανισμόν, σεβασμὸν καὶ ἀπεριόριστον ἐκτίμησιν πρὸς τὴν Ἑλλάδα, ποὺ ξαναζωντάνευε, μὲ μιὰ μόνον χαρὰ κι' ἐλπίδα νὰ τὴν ξαναῖδουσιν Ἑλλάδα μεγάλη καὶ ἐξυψωμένην στὸ περασμένο μεγαλεῖόν της· ἔτσι τὴν ὠνειρεύονταν καὶ ἔτσι τὴν ἠθελαν.

Ἀπ' αὐτὸ κι' ἀπ' ἄλλα σχετικὰ θγαίνει ἓνα μεγάλο καθήκον εὐγνωμοσύνης μας ὡς Ἑλλήνων ὅπου κι' ἂν ὀρισκώμασθε.

Πρὸς τὲς χιλιάδες Ἀμερικανοὺς Φιλέλληνες, ποὺ αἰσθάνθηκαν τὸν ἴδιον παλμόν μας στὸν ἀγῶνα τῆς ἀνεξαρτησίας μας καὶ ἰδιαίτερώς τοὺς πρωτοστατήσαντας διακεκριμένους πολίτας τῆς Χώρας ταύτης, Monroe, Madison, Daniel Webster, Edward Everett, Edward Livingston, Nathan Carey, Wm Bayard, Samuel Howe, J. Miller, King, Keaton, Kent, Galattan, Bishop White καὶ ἄλλους σήμερα, ἡμέρα γιορτάρικῃ τῆς Ἐθνικῆς μας Ἀνεξαρτησίας στρέφονται οἱ στοχασμοὶ μας καὶ συλλογισμοὶ μας καὶ μὲ θαυτὸ σεβασμὸν κλίνομεν τὸ γόνυ στὴν μνήμην των ἀπὸ εὐγνωμοσύνη ἀπεριόριστον. Καὶ πρὸ πάντων ἡ ἰδική μας εὐγνωμοσύνη ποὺ ἤλθαμε νὰ ζήσουμε στὴ Χώρα αὐτῶν, ποὺ μὲ τὴν θυσία τους καὶ μὲ τοὺς ἀγῶνες τους στερέωσαν τὴν ἐλευθερίαν βασισμένην στὲς ἰδέες τῆς Ἑλληνικῆς, εἶναι πλεῖο θαθεῖα καὶ πλεῖο δυνατὴ. Ἡ Ἑλληνικὴ ψυχὴ δὲν λησμονεῖ τὸν εὐεργέτην της. Σὲ κάθε εὐκαιρία καὶ σὲ κάθε στιγμή εἶναι ἔτοιμη νὰ ἐκδηλώσῃ τὴν εὐγνωμοσύνην της πρὸς τὸν Ἀμερικανικὸν Λαὸν μὲ τὸν ὁποῖον συνδέεται ὄχι μόνον μὲ τὸ αἶσθημα τῆς εὐγνωμοσύνης, ἀλλὰ πλεῖο στενωτέρα, μὲ τὸν συνταυτισμὸν στὲς ἰδέες καὶ στὰ προοδευτικὰ αἰσθήματα. Ἡ ψυχικὴ μας συγγένεια εἶναι μεγαλειτέρα γιατί προέρχεται ἀπὸ τὴ φιλελεύθερη τάσιν στὴ σκέψιν καὶ ἀπὸ τὰ ἴδια ἰδανικὰ αἰσθήματα.

Γι' αὐτὸ καὶ τὴ θετὴ του Πατρίδα τὴν Ἀμερικὴ τὴν θεωρεῖ ὁ Ἕλλην μετανάστης καὶ τὰ παιδιὰ του, μιὰ μεγάλη Ἑλλάδα καὶ τὴν ἀγαπᾷ μὲ ὅλη τὴν δύναμιν τῆς ψυχῆς του ἔτοιμος νὰ θυσιασθῇ στὸ πρῶτο κάλεσμά της.

Μὲ ὑπερηφάνεια καὶ εὐλάβεια σήμερα ἡμεῖς τὰ θετὰ τῆς Μεγάλῃς ταύτης Χώρας ἀποτίομεν φόρον εὐγνωμοσύνης στοὺς μεγάλους ἐκείνους Ἀμερικανοὺς Φιλέλληνες ποὺ τόσον εὐγενικὰ εἰργάσθησαν γιὰ τὴν ἐλευθερίαν τῆς γλυκειᾶς μας πατρίδος Ἑλλάδος.

Φιλ. Βλαχοπούλου, Πρωτοπρεσβυτέρου
Ἱερ. Προϊσταμένου τῆς Κοινότητος
Haverhill, Mass.

Ἡ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΝΕΟΤΗΣ ΠΡΟ ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΘΥΣΙΑΣΤΗΡΙΟΥ

Δὲν ὑπάρχει μεγαλύτερα ἀπόλαυσις καὶ ἱερωτέρα ἀπὸ τοῦ νὰ βλέπῃ κανεὶς τὴν θαλερὰν καὶ γεμάτην ἀπὸ ζωὴν καὶ ἐλπίδας νεότητα πρὸ τοῦ ἱεροῦ θυσιαστηρίου νὰ συμμετέχῃ ἐνεργῶς τῆς Θεῆς Λατρείας καὶ νὰ κοινωῇ ἐν πνευματικῇ καὶ οὐρανίῳ ἐξάρσει τοῦ τιμίου αἵματος καὶ τοῦ ἀχράντου σώματος τοῦ Κυρίου, ὡς ἀπαρχὴν τοῦ ἱεροῦ της ἀγῶνος διὰ τὴν ἐξυπνότησιν τῶν θρησκευτικῶν καὶ ἐθνικῶν μας παραδόσεων καὶ ἰδεωδῶν.

Ἀφ' ὅτου ἀπῆλθον ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, περὶ τὰ τέλη τοῦ 1927, παρ' ὅλας μου τὰς προσπάθειάς, δὲν ἠδυνήθην ν' ἀπολαύσω τὸ γεμᾶτον ἀπὸ ὑποσχέσεις θέαμα τῆς Νέας μας Γενεᾶς, νὰ προσέρχεται κατόπιν πνευματικῆς προετοιμασίας καὶ ὁμαδικῶς εἰς τὴν Θεῖαν Εὐχαριστίαν. Οἱ μικροὶ μαθηταὶ τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων ἦσαν ὡς ἐκ τούτου ἡ μόνη μου παρηγορία.

Ἐνεθυμούμην τοὺς νεαροὺς φοιτητὰς καὶ φοιτητρίδας καὶ τοὺς γεμάτους ἀπὸ πίστιν καὶ ἀφοσίωσιν νεαροὺς ἐπιστήμονας τῶν Χριστιανικῶν Ἐνώσεων τῶν Ἀθηνῶν, οἵτινες κατὰ πᾶσαν Κυριακὴν, μὲ τὰ πρόσωπα ἀπαστράπτοντα ἀπὸ θεῖον ἐνθουσιασμόν, προσήρχοντο ὁμοθυμαδὸν εἰς τὴν πρόσκλησιν. «Μετὰ φόβου Θεοῦ πίστεως καὶ ἀγάπης προσέλθετε» πρὸς μετάληψιν τῶν Τιμίων Δώρων καὶ κατόπιν κλίνοντες τὰ γόνατα ἠὺχαρίστουν τὸν Κύριον διότι τοὺς κατηξίωσε νὰ γίνουν μέτοχοι τοῦ Τιμίου Σώματος καὶ τοῦ Ἀχράντου Αἵματός Του καὶ ἐφαλλον ἐν κατανύξει τὸν ἱερὸν ὕμνον: «Εἴδομεν τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν» διὰ νὰ ἀνιστῶσιν εἰς τὴν ἐκφώνησιν: «Ὁρθοί, μεταλαβόντες».

Τὴν ἰδίαν χαρὰν, τὴν ἰδίαν ἀγαλλίασιν ἠσθάνθην καὶ πάλιν ἐφέτος καὶ πιστεύω, ὅτι καὶ ἐφεξῆς θὰ τὴν αἰσθάνωμαι, διότι ἡ Χριστιανικὴ Ἐνωσις τῶν Νέων καὶ Νεανίδων τῆς Κοινότητός μας τῶν «Ἀγίων Ἀποστόλων» τοῦ Χάβερχιλ, ἅμα τῇ ἰδρύσει της, προσῆλθεν εἰς τὴν μετάληψιν τῶν Θείων Δώρων τὴν 17ην Ἰανουαρίου κατόπιν καταλλήλου προπαρασκευῆς, διὰ νὰ διατρανώσῃ τὴν πίστιν καὶ ἀφοσίωσίν της εἰς τὴν Μητέρα Ἐκκλησίαν εἰς τῆς ὁποίας τὴν ὑπηρεσίαν θὰ ταχθῇ μὲ ὅλην τὴν ζέσιν καὶ τὸν ζῆλον ποὺ διακρίνει τὴν ἡλικίαν ταύτην.

Καὶ ἐδῶ οἱ νέοι μας ἦσαν ὅλοι φοιτηταὶ Γυμνασίων καὶ Πανεπιστημίων, ὅπως καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας. Καὶ ἦσαν οἱ μεταλαβόντες περὶ τοὺς πεντήκοντα.

Ἐν θρησκευτικῇ πράγματι σιγῇ καὶ ἐν μέσῳ τῆς μὴ ἀποκρουπιμένης πνευματικῆς ἀγαλλιάσεως τοῦ πολυπληθοῦς ἐκκλησιάσματος προσῆλθον ἀπαστράπτοντες ἐκ χαρᾶς οἱ νέοι μας εἰς τὸ βάπτισμα τοῦτο τῆς ἀναγεννήσεως καὶ τῆς ἀφοσιώσεως των εἰς τὸν Κύριον.

Ἐχω δὲ τὴν πεποίθησιν, ὅτι διὰ τῆς ὁμαδικῆς ταύτης προσελεύσεως τῶν νέων μας εἰς τὴν Θεῖαν Εὐχαριστίαν κατὰ τὴν πρόπουσαν στιγμὴν, θὰ τεθῇ ἐπὶ τέλους τέρμα εἰς μίαν παράφορον καὶ ὄχι εἰσοδεῖν συνήθειαν, τὴν ὁποίαν συνήνητσα κατὰ τὴν ἐν Ἀμερικῇ ἐφημεριανήν μου ὑπηρε-
(Συνέχεια εἰς τὴν 15ην Σελίδα)

ΕΠΙ ΤΩΝ ΓΕΓΟΝΟΤΩΝ

ΓΟΝΕΙΣ ΚΑΙ ΣΥΖΗΤΗΣΕΙΣ

ΕΝ ἀπὸ τὰ ζητήματα τοῦ Ἑλληνισμοῦ τῆς Ἀμερικῆς, τὸ πρῶτιστον, ἀσφαλῶς, εἶνε τὸ πῶς θὰ ἀναπτύξουν τὰ Ἑλληνόπουλα εἰς τὰς καρδίας των αἰσθήματα ὠραία καὶ εὐγενῆ. Καὶ δὲν ὑπάρχει ἴσως Ἑλλήν γονεὺς ὁ ὁποῖος δὲν θὰ ἤθελε νὰ συμβουλευέσῃ τὰ ἄριστα τῶν πραγμάτων εἰς τὰ τέκνα του. Ἄλλ' ὑπάρχουν δυστυχῶς γονεῖς Ἕλληνες, κάτοικοι μεγάλων μάλιστα πόλεων, οἱ ὁποῖοι πρὸ τῶν τέκνων των καὶ εἰς ἐπήκοον ὄλων σχολιάζουν τὰ ζητήματα τῶν Κοινοτήτων, τῶν Ἱερέων, τῶν Διδασκάλων, τῶν Ἐπισκόπων ἀκόμη κατὰ τρόπον ἀνευλαβῆ — διὰ νὰ μεταχειρισθῇ τὴν μετριωτέραν ἔκφρασιν. Δὲν φαντάζονται ὅμως οἱ γονεῖς αὐτοὶ ὁποῖαν καὶ ὁπόσῃ ἀνυπολόγιστον ζημίαν ἐπιφέρουν εἰς τὰς ἀπαλὰς καρδίας τῶν τέκνων των. Δὲν φαντάζονται τὸ μέγεθος τῆς καταστροφῆς τὴν ὁποῖαν κάμνουν, διαστρέφοντες τὰς συνειδήσεις τῶν νεαρῶν των θλαστῶν. Δὲν ὑπάρχει ἐν τούτοις τίποτε λευκότερον καὶ ἀθωότερον εἰς τὸν κόσμον αὐτὸν ἀπὸ τὴν παιδικὴν καρδίαν. Καὶ τὴν λευκότητα αὐτὴν ἔρχονται νὰ μολύνουν αὐτοὶ οἱ ἴδιοι γονεῖς μὲ τὴν ἀπρόσεκτον γλῶσσάν των. Πρὸ τῶν τέκνων ὅμως μόνον ζητήματα ὠραία εἶνε δυνατόν νὰ συζητηθοῦν. Τὸ νὰ κατακρίνουν καὶ νὰ σχολιάζουν καὶ νὰ ὑβρίζουν οἱ γονεῖς πρὸ τῶν τέκνων των τὸν Ἱερέα ἢ τὸν Ἐπίσκοπον ἢ τὸν Διδάσκαλον, αὐτὸ εἶνε πολὺ ἀξιοθρήνητον πρᾶγμα διὰ μίαν οἰκογένειαν. Ὡς ἀπομακρύνουν τοῦλάχιστον πρῶτον τὰ τέκνα των ἀπὸ τὸν κύκλον τῆς συζητήσεως καὶ κατόπιν ὥς κάμνουν τὰς συζητήσεις αὐτάς. Ἀλλὰ καὶ οὕτω ἀκόμη ὀφείλουν νὰ ἔχουν ὑπ' ὄψει τὸ τῆς Ἀγίας Γραφῆς. «Τίς εἰ ὁ κρίνων ἀλλότριον ἰκέτην;» Ἐὰν τὸ ἐξετάσωμεν δὲ καὶ ἀπὸ ἀπόψεως ἀνθρωπισμοῦ καὶ δικαιοσύνης εἶνε θέαμα ἀηδές, διότι δὲν εἶνε δυνατόν νὰ γνωρίζῃ κανεὶς ἀπ' αὐτοὺς τὸ διατὶ οἱ ἄλλοι ἐνεργοῦν κατὰ τὸν τρόπον τὸν ὁποῖον αὐτοὺς εὕρισκε σφαλλερὸν.

ΓΑΜΟΙ ΕΝ ΝΗΣΤΕΙΑ

ΔΙΑ νὰ ἐπιτραπῇ διαρκούσης τῆς περιόδου τῆς Νηστείας τοῦ Πάσχα τῶν Καθολικῶν, ὁ γάμος τῆς κυρίας Μπράντυ μετὰ τοῦ Ἑξοχ. κ. Μακόλαυ, Πρεσβευτοῦ τοῦ Ἑλευθέρου Ἰρλανδικοῦ Κράτους παρὰ τῷ Βατικανῷ, ἀπητήθη ἐἰδικῇ ἁδεῖα τοῦ Πάπα ἢ ὁποῖα καὶ διεβιβάσθη ἀρμοδίως πρὸς τέλεσιν τοῦ Μυστηρίου. Οὕτε Ἱερεὺς, οὕτε Ἐπίσκοπος, οὕτε Καρδινάλιος ἐν Ἀμερικῇ, ἠθέλησε νὰ λάθῃ τὴν εὐθύνην νὰ τελέσῃ, διαρκούσης τῆς Νηστείας, γάμον ἔστω καὶ περὶ ἐνὸς ἐπισήμου προκειμένου. Καὶ τοῦτο διότι καὶ τὰ θέσμιμα τῆς Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας δὲν ἐπιτρέπουν τὴν τέλεσιν γάμων κατὰ τὸ διάστημα τῆς πρὸ τοῦ Πάσχα Νηστείας. Ἀναγράφομεν τὸ γεγονός τοῦτο ἀπλοῦστα διὰ νὰ ὑπενθυμίσωμεν ὅτι οἰκονομία εἰς τὰς διατάξεις τῆς Ἐκκλησίας μόνον δι' ἐξαιρετικούς λόγους ἐξασκεῖ-

ται καὶ ὑπὸ λίαν περιορισμένας περιστάσεις καὶ ὅτι ὁσάκις ἐξασκεῖται μία τοιαύτη οἰκονομία, τοῦτο γίνεται κατόπιν ἐιδικῆς ἁδείας διδομένης ἐκ μέρους Ἀνωτέρας πάντοτε Ἐκκλησιαστικῆς Ἀρχῆς. Διότι ἀσφαλῶς αἱ ἐξαιρετικαὶ καὶ ἰδιάζουσαι περιπτώσεις ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ πρέπει νὰ γίνωνται γενικότητες. Τὸ ἡμέτερον Χριστεπώνυμον πλήρωμα θὰ ἔπρεπε νὰ ἔχῃ τοῦτο πάντοτε ὑπ' ὄψει.

Η ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΑ ΚΑΙ ΟΙ ΑΠΟΦΥΛΑΚΙΖΟΜΕΝΟΙ

ΕΙΝΕ, ἀπὸ πάσης ἀπόψεως ἀξίεπαινος ὁ σκοπὸς τῆς ἐν Ἑλλάδι ὀργανωθείσης «Ἀδελφότητος πρὸς Προστασίαν τῶν Ἀποφυλακισζομένων» καὶ καθ' ὅλα σύμφωνος πρὸς τὸ γράμμα καὶ τὸ πνεῦμα τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου. Ἐχρειάζετο, πραγματικῶς, μία εἰδικὴ μέριμνα διὰ τοὺς ἐξερχομένους ἀπὸ τὰς φυλακὰς καὶ ἰδιαιτέρως δι' ἐκείνους οἱ ὁποῖοι διέμειναν εἰς αὐτάς ἐπὶ σειρὰν μάλιστα ἐτῶν. Τὸ νὰ ἐρχώμεθα εἰς ἐπαφὴν μὲ τοὺς φυλακισμένους, διὰ νὰ διορθώσωμεν καὶ τὸν χαρακτήρα των καὶ νὰ τοὺς ἐνισχύσωμεν, τὸ νὰ ἐξευρίσκωμεν δι' αὐτοὺς ἐργασίαν ὅταν ἀποφυλακίζωνται, τὸ νὰ εἰσάγωμεν τοὺς τόσους ἀσθενεῖς ἐξ αὐτῶν εἰς τὰ νοσοκομεῖα, τὸ νὰ τοὺς συμβουλευώμεν διὰ νὰ μὴ περιπέσουν καὶ ἀπὺν εἰς παρόμοιον παραπάτημα, εἶνε ἐν ἀπὸ τὰ πρῶτιστα καθήκοντα κάθε ἀνθρώπου. Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ἐξερχομένους ἀπὸ τὰς φυλακὰς, διέπραξαν καὶ δευτέρον καὶ τρίτον ἐν συνεχείᾳ παραπάτημα, καὶ δὲν θὰ περιέπιπτον ἴσως εἰς τοῦτο ἐὰν παρηκολουθοῦντο συστηματικῶς ἀπὸ κάποιαν ὀργάνωσιν. Ἀσφαλῶς μεταξὺ τῶν καθηκόντων τοῦ Ἱεροῦ μας Κλήρου καὶ τῶν Φιλοπτύχων Ἀδελφοτήτων εἶνε καὶ τὸ νὰ παρακολουθοῦν τοὺς φυλακισμένους καὶ ἀποφυλακισζομένους. Τοῦτο ἐπιβάλλουν ὅχι μόνον οἱ Εἰδικοὶ Κανονισμοὶ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, ἀλλὰ, πρὸ παντός, ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ὁ ὁποῖος κηρύσσει ὅπως ἐπισκεπτώμεθα τοὺς «ἐν φυλακῇ».

ΦΩΝΗ ΕΠΙΚΑΙΡΟΣ

ΑΞΙΑΙ πολλῆς προσοχῆς εἶναι αἱ δηλώσεις τὰς ὁποίας ὁ διαπρεπὴς Κληρικὸς καὶ Καθηγητὴς Dr. Harry Eemerson Fosdick ἔκαμεν ἐνώπιον δύο περίπου χιλιάδων Διδασκάλων τῆς Προτεσταντικῆς Διδασκαλικῆς Ἀδελφότητος τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα. Τὸ Δημόσιον Σχολικὸν Σύστημα, εἶπε, δὲν εἶνε ἄθεον, ἀλλὰ καὶ δὲν διδάσκει τὴν θρησκείαν, ἀφιεμένην εἰς τὰ Κατηχητικὰ Σχολεῖα. Ἡ ὅλοεν αὐξάνουσα ἐγκληματικότητα εἶνε κατὰ πολὺ ἀποδοτέα, εἶπεν, εἰς τὴν ἑλλειψιν θρησκευτικῆς διδασκαλίας καὶ συνέστησεν ὅπως εὐρεθῇ κάποιοι τρόπος νὰ διδάσκηται εἰς τοὺς μαθητόπαιδας συστηματικῶς ἡ θρησκευτικὴ διδασκαλία. Εἶνε γεγονός ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἀφήνωμεν ὅλα εἰς τὰ Κυριακὰ Σχολεῖα, διότι εἰς αὐτὰ καὶ ὁ χρόνος καὶ ὁ χώρος εἶνε πολὺ περιορισμένος. Εἶνε ἀνάγκη εἰς ὅλα τὰ ἀπογευματινὰ ἢ ἡμερήσια σχολεῖα μας νὰ διδάσκωνται τὰ ἱερὰ μαθήματα εἰς τοὺς ὁμογενεῖς μαθητόπαιδάς μας μὲ ζῆλον καὶ ταπείνωσιν. Οἱ διδάσκαλοι, αἱ διδασκάλισσαι, οἱ Ἱερεῖς μας, ὅς ἐξοικονομοῦν τοῦλάχιστον 50 λεπτά καθ' ἑβδομάδα διὰ νὰ διδάσκουν τὰ ἱερὰ μαθήματα, ἀνεξαρτήτως τῆς διδασκαλίας τῆς γινομένης ἐν τοῖς Κατηχητικοῖς μας Σχολείοις.

Ο ΑΜΒΟΝ

Ἀρχιμ. Ἀθναγόρα Καββάδα,
Πρωτοδυνάμειον τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς
Ἀμερικής

«Σήμερον τῆς σωτηρίας ἡμῶν τὸ κεφάλαιον καὶ τοῦ ἀπ' αἰῶνων μυστηρίου ἡ φανέρωσις.»

Ἡ ἑορτὴ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, διπλῇ γιορτῇ γιὰ τὴν Ἑλληνοχριστιανικὴν ψυχὴν μας, διπλὸ θέμα γιὰ λόγον πανηγυρικὸν μᾶς δίνει.

Ἀπὸ τὴν μιά, ὡς χριστιανοί, γιορτάζουμε τὸ μήνυμα τῆς λευτεριᾶς τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς ἀπὸ τὴν σκλαδιὰ τῆς ἁμαρτίας· ἀπὸ τὴν ἄλλη, ὡς Ἕλληνες γιορτάζουμε τὸ μήνυμα τῆς ἐθνικῆς μας λευτεριᾶς.

Τὸ πρῶτο μήνυμα, ποὺ ὠνομάσθη τόσο ὠμορφα Εὐαγγελισμός, ἐδόθηκε σὲ μίαν ἀγνὴν κόρην τῆς Γαλιλαίας, τὴν Μαριὰμ ὑπὸ τοῦ Ἀρχαγγέλου Γαβριὴλ· τὸ δεῦτερον, τὸ μήνυμα τῆς ἐθνικῆς μας λευτεριᾶς ἐκηρύχθη στοῦ Μοναστηρίου τῆς Ἁγίας Λαύρας τὸ ἐκκλησάκι, ἀπὸ τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Παλαιῶν Πατρῶν Γερμανόν.

Στὰ δύο αὐτὰ γεγονότα δὲν χωρεῖ πραγματικὰ συνδυασμός ἢ σύγκρισις, γιὰ τὸ ἓνα, ὁ Εὐαγγελισμός, εἶνε ἀπολύτως θεῖον καὶ κοσμοσωτήριον γεγονός· τὸ δὲ ἄλλο, τὸ ἐπαναστατικὸν ἄγγελμα στὴν Ἁγία Λαύρα εἶνε ἀνθρώπινον καὶ σ' ἓνα μόνον ἔθνος, τὸ δικό μας, τὸ Ἑλληνικόν. Μὰ δὲν μπορούμε ν' ἀποκρύψουμε, ὅτι στὴν ἑλληνοχριστιανικὴ καρδιά μας τὰ δύο αὐτὰ γεγονότα εἰν' ἐνωμένα ἀδιάσπαστα, καί, κάθε χρονιά σὰν σήμερα, διπλᾶ ποθεῖ ἡ ψυχὴ μας νὰ γιορτάξῃ.

Ἐὰν ἐπρόκειτο σὲ κάθε τόπον, ὅπου εἶνε Ἕλληνες, ἕνας ἑορτασμός νὰ γίνῃ εἴτε μόνον εἰς τὸν ναόν, εἴτε μόνον εἰς αἰθούσας πανηγυρισμοῦ τῆς ἐθνικῆς μας ἑορτῆς, καὶ συνεπῶς ἕνας μόνον λόγος πανηγυρικὸς ν' ἀπαγγελθῇ, θὰ ἔπρεπε ὁ ρήτωρ διπλὴν ιδιότητα νὰ ἔχῃ. Ἀπὸ τὴ μιά ὡς ὑπὲρ τῆς ἐμπνευσμένος ἱεροκήρυξ νὰ ἐξάρῃ κατὰλληλα τοῦ Θεοῦ τὰ μεγαλεῖα καὶ τὸ μέγα μυστήριον τῆς ἐνανθρωπίσεως τοῦ Υἱοῦ, τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ, τοῦ ὁποίου ὁ Εὐαγγελισμός τῆς Παρθένου Μαριὰμ ἦταν τὸ θεῖον ἐξαγγελμα. Μ' ἀπὸ τὴν ἄλλη ὁραματικὸς ἐθνικὸς ποιητὴς νὰ γίνῃ.

Μὰ συνήθως ξεχωρίζουμε τὸν ἑορτασμόν εἰς τὸν Ναόν ὡς θρησκευτικὸν ἑορτασμόν ἀπὸ τὸν ἐθνικὸν εἰς διαφόρους αἰθούσας καὶ οὕτω λόγος θρησκευτικὸς συνήθως ξεχωρίζει ἀπὸ τὸν ἐθνικὸν μας.

Ἀλλὰ τὸ κήρυγμα αὐτὸ δὲν ἔχει τόπον λόγου πανηγυρικοῦ δι' αὐτὸ μόνον μερικὰ ἱστορικὰ σημεῖα τῆς διπλῆς γιορτῆς θὰ ἀναδείξῃ νὰ δικαιολογήσῃ ὡς πρέπει τὸν ἐθνικοθρησκευτικὸν τῆς συνδυασμόν.

Συνήθεια ἐπεκράτησε ἀνεξήγητος στοὺς πανηγυρικοὺς τῆς ἐθνικῆς ἑορτῆς μας λόγους νὰ ἐξαίρωνται ἀπὸ τοὺς ρήτορας τρεῖς κυρίως ἐποχαὶ τῆς τόσο ποικιλόμορφης ζωῆς τοῦ ἔθνους μας. Ἡ μία εἶναι ἡ κλασσικὴ μας ἐποχὴ· ἡ ἐποχὴ τῶν ἀθανάτων ἀγώνων τῶν προγόνων μας στὸν Μαραθῶνα, στὴ Σαλαμίνα καὶ τὰς Πλαταιάς, ὅπου ἡ Ἑλληνικὴ φυλὴ ἀνεχαίτισε τὸ χεῖμαρρο τῆς βαρβαρότητος τῶν

Ἀσιατικῶν λαῶν, ποὺ θὰ σταμάτανε γιὰ πάντα κάθε ἐκδήλωσι τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς. Πλάγια σ' αὐτὸν τὸν θρίαμβον τῆς ἑλληνικῆς ἀνδρείας καὶ στρατηγικότητος ἐξυμνεῖται, καὶ πολὺ δικαίως, ὁ θρίαμβος τοῦ Ἑλληνικοῦ πνεύματος μὲ κέντρον τὰς Ἀθήνας, ποὺ ὑψώθηκε εἰς θωμὸν μῆς παγκοσμίου λατρείας πρὸς τὰ ἀριστουργήματα τῆς καλλιτεχνίας ἐνὸς χρυσοῦ αἰῶνος, καθὼς καὶ πρὸς τὰ ἀθάνατα ὀκτὼ περίπου αἰῶνων γεννήματα τῆς Ἑλληνικῆς σοφίας.

Πολὺ σωστά, πολὺ καλὰ, πολὺ δίκαια, νὰ ἐξυμνοῦνται ὅλ' αὐτὰ μία μέρα τόσο σημαντικὴ τοῦ ἔθνους μας, σὰν τὴ σημερινὴ ἐθνικὴ μας ἑορτὴ.

Ἡ ἄλλη ἐποχὴ, εἶνε ἡ ἐποχὴ τῶν ἑπτὰ ἐτῶν ἀγώνων τῆς ἐθνικῆς μας ἀπελευθερώσεως ἀπὸ τὸν τουρικὸν ζυγὸν 1821—1828. Εἶνε ἐποχὴ, ποὺ ἀποτελεῖ μονάχη τῆς ὁλόκληρης θαυμαστῆς ἐποποιίαν, ἐνὸς μικροῦ βοσκοῦ σὰν τὸν Δαβὶδ μὲ σφενδὸνα καὶ λιθάρια, ποὺ προκαλεῖ ἄφοβα καὶ ἀτρόμητα τὸν Γίγαντα Γολιάθ ὀπλισμένον ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν καὶ τὸν κατανικάει. Ἔτσι ἦταν ἡ δρᾶκα τῶν Ἑλλήνων μαχητῶν, ποὺ οἱ περισσότεροί ἦσαν ἄσπλοι ἐναντίον τοῦ κολοσσίου γίγαντος μὲ ὅπλα ἄφθονα καὶ χρῆμα. Εἶν' ἐποχὴ, ποὺ ἀνεδείχθη ἡ ἀσύγκριτος ὑπεροχὴ τῆς ψυχικῆς παλληκαριᾶς γιὰ τὰ δίκαια τοῦ ἀνθρώπου, ὑπὲρ τὴν βίαν πολυαρίθμου κατακτήσεως.

Πολὺ σωστά κι' αὐτό, πολὺ καλὰ καὶ πολὺ δίκαια νὰ ἐξυμνοῦνται ὅλ' αὐτὰ μία μέρα σὰν τὴ σημερινὴν ἐπέτειον τοῦ ἱεροῦ αὐτοῦ ἀγῶνός μας.

Ὅλγοι πάλιν ἀπὸ τοὺς ρήτορας στὴν ἐθνικὴν μας ἑορτὴν λέγουν δειλὰ καὶ ἄτολμα, σὰν νὰ ἐντρέποντο νὰ ἀσχοληθοῦν πολὺ, διὰ τὴν Βυζαντινὴν μας ἐποχὴν· καὶ ὅμως ἦτο ζωὴ σημαντικὴ τοῦ ἔθνους μας χιλίων διακοσίων χρόνων· ζωὴ ζωῆς καὶ θρίαμβοι θριάμβων· ζωὴ ἐθνικὴ μας ἀκραϊφνῆς μὲ τὲς πολλὰς ἰσὺς ἐλλείψεις τῆς μὰ καὶ μὲ τὰ φωτεινὰ λαμπρότατα σημεῖα τῆς, ποὺ σελαγίζουν ἀκόμη στὸ στερέωμα ἐνὸς σημερινοῦ πολιτισμοῦ κοσμοπολίτου.

Πολὺ σωστά κι' αὐτό, πολὺ καλὰ καὶ πολὺ δίκαια· νὰ ἐξυμνοῦντο μάλιστα πολὺ περισσότερο θὰ ἔπρεπε καὶ πλεὶς παλληκαρίσια μία μέρα σὰν τὴ σημερινὴ φυλετικὴ γιορτὴ μας.

Μὰ ἔτσι, ἐξυμνώντας μόνο τὲς τρεῖς αὐτὲς ἐθνικὲς μας ἐποχές, κάνουμε ἓνα μεγάλο ἀδίκημα εἰς τὴν φυλὴν μας, γιὰ τὴ παραμερίζουμε, σὰν ἀποπαίδι, μὰ πολὺ σημαντικώτερη ἐθνικὴ μας ἐποχὴ, τὴν ἐποχὴν, ποὺ ἔλαβε τὸ ὄνομα ἀπὸ τὸν ἰδρυτὴ τῆς καὶ ὀνομάζεται ἐποχὴ Ἀλεξάνδρινῃ. Καὶ εἶνε ἐποχὴ πολὺ σημαντικὴ, ἀσυγκρίτως πλεὶς σημαντικώτερη κι' ἀπὸ τὲς τρεῖς τὲς ἄλλες. Γιὰ τὴν ἐποχὴν αὐτὴν τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος ἔγινεν ὄργανον ἐκλεκτὸν τῆς ἀνεξιχνίαστης Θείας Προνοίας, εἰς ἔργον θεῖον, ἔργον κοσμοϊστορικόν, ἔργον ἀνθρωπότητος τῆς ἀνθρωπότητος, ἔργον τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς καὶ σκέψεως, εἰς τὸ ἔργον τῆς ἐνανθρωπίσεως τοῦ Θεανθρώπου καὶ Σωτῆρός μας Χριστοῦ καὶ τῆς ἀμέσου διαδόσεως τῆς θείας αὐτοῦ διδασκαλίας.

Δὲν εἶνε αὐτὸ ἀτομικὴ δική μου γνώμη· δὲν εἶνε καυχσιολογία μου ἐθνικὴ· δὲν εἶνε αὐθαίρετο συμπέρασμα ἱστορικῆς μεροληπτικῆς ἐρεῦνης. Εἶνε θεβαίως ἀπρόσβλητος, δοσμένη ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τὰ ἀφειδῇ καὶ ἄχραντα χεῖλη τοῦ Σωτῆρος. Εἶνε μία προφητεία τοῦ Χριστοῦ, ποὺ πλεὶς οὐσιαστικὰ ἀπὸ κάθε ἄλλῃν, μὰ καὶ πλεὶς σύντομα, ἐπραγματοποιήθηκε λεπτομερῶς κι' ἀναμφισβήτητα.

Εἰς τὸ 12ον κεφ. τοῦ κατὰ Ἰωάν. Εὐαγγελίου, ποὺ δὲν

τὸ ἔγραψε Ἑλλην ἀλλὰ Ἑβραῖος τῆς Γαλιλαίας, ὁ Ἰωάννης, ὑπάρχει ἡ βεβαίωσις αὐτὴ μαζὺ μὲ τὸ ἑξῆς γεγονός.

Ἦτο, λέγει ὁ Εὐαγγελιστής, ἡ πρώτη ἡμέρα τῆς ἑβδομάδος κατὰ τὴν ὁποίαν ἔλαβον χώραν τὰ ἅγια πάθη τοῦ Χριστοῦ. Εἶχε μεταβῇ ὁ Ἰησοῦς ἀπ' τὸ πρῶν μετὰ τῶν μαθητῶν του εἰς τὸ προαύλιον, ὡς συνήθως, τοῦ μεγαλοπρεποῦς Ἱεροῦ Ναοῦ τῶν Ἱεροσολύμων. Ὅλην τὴν ἡμέρα γύρω του εἶχε μαζευθῇ πλήθος πολὺ ἀκροατῶν, πὺν ἐθαύμαζε τὴν ὑπεράνθρωπον σοφίαν του.

Ὅταν ὁ ἥλιος ἔδυσε καὶ ὁ λαὸς ἄρχισε νὰ σκορπίζεται, πλησίασαν οἱ μαθηταὶ Ἀνδρέας καὶ Φίλιππος τὸν Ἰησοῦν καὶ τὸν πληροφοροῦν ὅτι μερικοὶ Ἕλληνες θέλουν νὰ τὸν ἰδοῦν προσωπικῶς καὶ νὰ τοῦ ὁμιλήσουν. Ὅταν ὁ Ἰησοῦς ἤκουσε ὅτι Ἕλληνες ἐνδιεφέρθησαν δι' αὐτὸν καὶ τὴν διδασκαλίαν του, εἶπε πρὸς τοὺς μαθητάς του: «Ἐλήλυθεν ἡ ὥρα ἵνα δοξασθῇ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου». Σὰν μὲ ἄλλα λόγια νῶλεγε: «Τώρα, πὺν βλέπω, ὅτι Ἕλληνες ἐνδιεφέρθησαν διὰ τὴν ἐξ ἀποκαλύψεως θείαν ἀλήθειαν καὶ τὴν διδασκαλίαν της, σὰς βεβαιῶ ὅτι τὸ ἔργον μου αὐτὸ δὲν θὰ φοβηθῇ ἀντίδρασιν, ἀλλὰ συντόμως θὰ δοξασθῇ καὶ θὰ ἐπικρατήσῃ» διότι οἱ Ἕλληνες ἔχουν στὰ χέρια τους καὶ στὴ διάνοιά τους τὴν ἄσβυτη πνευματικὴ λαμπάδα μὲ τὴν ὁποίαν θὲ νὰ φωτίσουν ἀσφαλῶς τῆς χριστιανικῆς πίστεως τὸ δρόμον, ἀνάμεσα στὸ σκοτάδι τῆς αἰσθηματικῆς ἀμάθειας καὶ ψυχικῆς διαστρωφῆς, στὸ ὁποῖον ἀλητεύει ἕως τώρα ἡ ἀνθρωπίνη ὑπαρξις.

Δὲν μᾶς λέγει τὸ Εὐαγγέλιον ὀριστικῶς ποῖοι ἦσαν οἱ Ἕλληνες ἐκεῖνοι καὶ ἐὰν ὁμίλησαν μὲ τὸν Ἰησοῦν προσωπικῶς, καὶ τί ἄρα γε νὰ εἶπαν. Ἡ ἱστορία ὅμως μᾶς διαφωτίζει ἀρκετὰ τοῖλάχιστον, περὶ τοῦ ποῖοι ἦσαν οἱ Ἕλληνες ἐκεῖνοι.

Τριακόσια χρόνια πρὶν ἀπὸ τὴν γέννησιν τοῦ Θεανθρώπου Χριστοῦ στὸν κόσμον, ἕνας νεανίας Ἕλλην Μακεδὼν, πὺν σὰν κομήτης διάβηκε σύντομα στοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους τὸν ὁρίζοντα, μὰ ἄφριξε αἰῶνας ἔπειτα τὸ λαμπερὸ του φῶς ν' ἀντιφωγγίξῃ καὶ εἶνε στὴν ἱστορίαν τοῦ κόσμου πάγγνωστος ὡς Ἀλέξανδρος ὁ Μέγας, ἔγινε ἕνα ἰδιαίτερον ὄργανον τῆς Θείας Προνοίας. Νεαρῶτατος ἀκόμη στὴν ἡλικίαν ἄρπαξε μία δρόακα Ἕλληνες μαζὺ του καί, τρέχοντας ἀκατάσχετα πρὸς τὴν Ἀσία καὶ τὴν Ἀνατολή, ἐσύνηριψε σ' ἐλάχιστο χρόνον διάστημα μίαν κολοσσιαίαν Περσικὴν αυτοκρατορίαν καὶ ἔσπειρε στὲς χώρες τῆς Ἑλληνισμὸν, ἑλληνικὴν γλῶσσαν, ἑλληνικὴν σκέψιν, ἑλληνικὸν αἶσθημα, ἑλληνικὴν σοφίαν καὶ ψυχὴν.

Διαβάζοντας ἡμεῖς σήμερα τὴν ὑπέροχην ἐκστρατείαν τοῦ νεανίου αὐτοῦ Ἀλεξάνδρου βλέπουμε, ἀρκεῖ νὰ θέλουμε, ὀλοφάνερα τὸ δάκτυλον τῆς Θείας Προνοίας.

Βλέπομεν ὀλοφάνερα τὴν Θεῖαν Πρόνοιαν νὰ τὸν ὁδηγῇ βιαστικὰ ἐκεῖ, σὰν νᾶθελε ὅσον τὸ δυνατὸν γρηγορώτερα νὰ καθαρῇ ὅλα τὰ μέρη ἐκεῖνα ἀπὸ τὸ βαρβαρισμὸν καὶ νὰ στρώσῃ ἀπάνω τους τὰ μοσχομύριστα λουλούδια τοῦ Ἑλληνικοῦ πνεύματος, ἀνάμεσα στὰ ὁποῖα θὰ ἐμεγάλωνε ἡ νέα θρησκεία, ἡ θρησκεία τοῦ Χριστοῦ.

Ἡ ἀκατάσχετη βία μὲ τὴν ὁποίαν ἔσερνε ὁ Ἕλλην ἐκείνος νεανίας τοὺς πολεμιστάς του πίσω του καὶ ἐσάρωνε ὅτι ἐμπόδιο εὗρισκε μπροστά του, σὰν νὰ ἐβιάζετο νὰ ξαπλώσῃ τὸν ἑλληνισμὸν καὶ τὸν πολιτισμὸν ἐκεῖ ὅπου ἀπὸ τὴν φάτην τοῦ σπηλαίου τῆς Βηθλέεμ θὰ ἐξεπέμπετο τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν, μᾶς φανερώνει ὅτι δὲν ἐνήργει ἀπὸ ἀτομικὴ φιλοδοξία του ἀλλ' ὠθεῖτο ἀνεπίγνωστα ἀπὸ τὴν ἀνωτάτην θε-

αν δύναμιν, πὺν εἶτε γύρω του εἶτε μέσα του, τοῦ ἐφώναζε ἀκατάπανστα: σπεῦσε γιατί διάζομαι.

Ἔτσι σ' ἕνα ἐλάχιστο χρονικὸ διάστημα τριῶν-τεσσάρων χρόνων ἡ ἀπέραντος χώρα ἀπὸ τὰ Μικρασιατικὰ παρὰ ἕως τὸν Καύκασον καὶ τὴν Ἰνδικὴν μαζὺ δὲ καὶ ἡ Αἴγυπτος ἔγινεν ἑλληνικὴ, ἑλληνικωτάτη χώρα. Γι' αὐτὸ μὲ βεβαιότητα λέγοιμε ὅτι ἀπὸ κάποια μεριὰ τῆς ἀπέραντης ἐκείνης ἑλληνικῆς γῆς ἦσαν καὶ αὐτοί, πὺν ἐξήτησαν νὰ ἰδοῦν τὸν Ἰησοῦν προσωπικῶς καὶ νὰ τοῦ ὁμιλήσουν. Γεννήματα καὶ αὐτοὶ τῆς Ἑλληνικῆς ψυχῆς στεφανωμένης μὲ τὸ στεφάνι ἐνὸς ὑψηλοτέρου ἀνθρωπισμοῦ τῆς ἐποχῆς τῆς Ἀλεξανδρινῆς Ἑλληνικῆς. Κι' ὅταν ἀπὸ τὴ μία ἕως τὴν ἄλλη πῆσαν ἑλληνικὰ ὀνόματα αἱ πόλεις Ἀλεξάνδρεια, Πέργαμος, Σελεύκεια, Ἀντιόχεια, Φιλαδέλφεια καὶ ἄλλαι ὅμοιαι, ὁ νεαρὸς ἀκόμη Ἀλέξανδρος 32 ἐτῶν σὰν νὰ μὴ ἐχρειάζετο πλεῖα ἀρρώστησε καὶ ἀπέθανε.

Καὶ ὁ Ἰησοῦς, πὺν ὡς Θεάνθρωπος, ἐγνωρίζε τῆς Θείας Προνοίας τὸ ἔργον τὸ ἐπιτελεσθέν, ὅταν τοῦ εἶπαν ὅτι θέλουν νὰ τὸν ἰδοῦν τοῦ Ἑλληνισμοῦ θρέμματα, εἶπε: «Νῦν ἐδοξάσθη ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου».

Στὴ γλῶσσα τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ στὴ σοφία του ἐλινκίσθη ἡ διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ. Ὅλη ἡ Καινὴ Διαθήκη ἐγράφη Ἑλληνικά. Τὸ ἀριστούργημα τῆς Χριστιανικῆς πίστεως, τὸ κατὰ Ἰωάννην Εὐαγγέλιον καὶ αἱ βαθύταται πλήρεις ὑψίστου μυστηρίου ἐπιστολαὶ τοῦ Παύλου εἶνε ὑπέροχα τῆς ἑλληνικῆς φιλοσοφίας καὶ τεχνοπλοκίας ὑφάσματα, μὲ τὰ ὁποῖα ἐντύθηκαν καὶ ἀστραποβολοῦν τὰ θεῖα τῆς χριστιανικῆς διδασκαλίας δόγματα.

Καὶ ἐνῶ κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἐπιγείου ζωῆς τοῦ Σωτῆρος Ἰησοῦ ὁλόκληρος ὁ γνωστὸς κόσμος ἦτο ὑπὸ τὴν κυριαρχίαν τῶν Ρωμαίων, ἡ λατινικὴ τῶν γλῶσσα δὲν ἐτόλμησε νὰ ἀντιμετωριθῇ καὶ ν' ἀξιώσῃ τὸν Χριστιανισμὸν αὐτὴν, γιατί ὁ πνευματικὸς κόσμος εἶχε καταστῇ ἀναμφισβήτητο ἀπέραντο κτῆμα τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

Σήμερα ὑπάρχουν 800 ἑκατομμύρια ὁπαδῶν τοῦ Χριστιανισμοῦ ἀμέσως ἢ ἐμμέσως ὅλοι αὐτοὶ παρέλαβον τὸν Χριστιανισμὸν ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴν φυλὴν, ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴν Κ. Διαθήκην, ἀπὸ τοὺς Ἕλληνας Ἀποστολικούς Πατέρας καὶ ἡ δόξα ἡ ἑλληνικὴ στὴν διάδοσιν αὐτὴν τοῦ Χριστιανισμοῦ εἶνε δόξα, πὺν κανεῖς δὲν μπορεῖ νὰ τὴν ἀμφισβητήσῃ.

Ἀπὸ δὲ τὸ μεγαλεῖον τοῦ γεγονότος τῆς διαδόσεως τοῦ Χριστιανισμοῦ δι' αὐτῆς, διακηρύττουμε ὅτι ἡ Ἀλεξανδρινὴ αὐτὴ ἐποχὴ εἶνε ἡ ὠραιότερα καὶ ἐνδοξότερα ἐποχὴ τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς διότι κατόπιν διὰ μέσου αὐτῆς ἡ Ἑλληνικὴ φυλὴ ἔκαμε τὴν ἀνεκτίμητον πνευματικὴν παγκόσμιον κατάκτησιν μὲ τὸν ἑλληνικὸν χριστιανισμὸν.

Δι' αὐτὸ ὁ Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου, τὸ μήνυμα τῆς ἐνανθρωπίσεως τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ εἰς τὴν Παρθένον Μαριὰμ εἶνε καὶ μήνυμα δόξης τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς, Ἑλληνικῆς φιλοσοφίας, Ἑλληνικῆς γλώσσης, Ἑλληνικῆς ψυχῆς. Καὶ ἡ ἐορτὴ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Παρθένου Μαριὰμ εἶνε ἐορτὴ μᾶς τόσο ἐθνικὴ ὅσον εἶνε καὶ θρησκευτικὴ. Μὲ τέτοιαν ἐπίγνωσιν κάθε Ἑλληνικὴ ψυχὴ σὰν σήμερα, ἐορτάζουσα τὴν ἐθνικὴν ἀποκατάστασιν της, στοὺς ὕμνους καὶ τὰ πανηγυρικὰ ἐγκώμια πρὸς τοὺς ἐργάτας τῆς δόξης της ἃς κατατάσῃ πάντοτε καὶ εἰς τὴν πρώτην μάλιστα γραμμὴν τὸν ὕμνον τοῦ Ἀρχαγγέλου Γαβριὴλ πρὸς τὴν Παρθένον Μαριὰμ: «Χαῖρε Κεχαριτωμένη ὁ Κύριος μετὰ Σοῦ. Εὐλογημένη σὺ ἐν γυναιξὶ καὶ εὐλογημένος ὁ κορπὸς τῆς κοιλίας σου», πὺν δόξαν ἀρθαστον προσεπόρισε στὸ ἁμαρτωλὸν μὲν ἀλλὰ πάντοτε πιστὸν εἰς σὲ Ἑλληνικὸν μᾶς ἔθνος.

Θεοδ. Κοκκινάκη, Δ. Θ.
Διακόνου

ΓΥΡΩ ΑΠΟ ΜΙΑΝ ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΙΝ

Τὴν προπαραελθοῦσαν ἐβδομάδα εὐρίσκετο εἰς Νέαν Ὑόρκην ὁ Σεβασμιώτατος Ἀγίου Φραγκίσκου κ. Κάλλιστος. Προσεκλήθη διὰ νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὴν χειροτονίαν τοῦ Σεβασμιωτάτου Bogdan, Βοηθοῦ Ἐπισκόπου τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς ἐπὶ τῶν Οὐκρανικῶν Κοινοτήτων.

Ἐκ μέρους τῆς Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Περιодиκοῦ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς ἐπεσκέφθη τὸν Σεβασμιώτατον κ. Κάλλιστον εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον St. Morits διὰ νὰ ζητήσω μερικὰς πληροφορίας σχετικὰς μετὰ τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Σεβασμιωτάτου ἀνὰ τὰς πλημμυροπαθεῖς Ἑλληνικὰς Κοινότητας.

Ὁ Σεβασμιώτατος Κάλλιστος μετὰ πολλῆς προσηνεῖας καὶ πατριότητος καὶ εὐηρεστήθη νὰ ἀπαντήσῃ εἰς τὰ ἐρωτήματά μου μετὰ πολλὴν χαρὰν καὶ νὰ μοῦ ἐξηγήσῃ ὅτι δὴποτε σχετικὸν μετὰ τὸ ζήτημα τῶν Κοινοτήτων τὰς ὁποίας ἐπεσκέφθη καὶ μετὰ τὰς ὁποίας τακτικώτερον ἐπικοινωνεῖ.

Καὶ ἐν πρώτοις ἡ συνομιλία μας περιστράφη εἰς τὸ ζήτημα τῆς καταστροφῆς. Πρὸ τῆς καταστροφῆς, μοῦ εἶπεν ὁ Σεβασμιώτατος, ὁ ἄνθρωπος αἰσθάνεται θαθεῖαν συντριβὴν. Ἡ ὄψις τῶν ἐρειπίων μεταφέρει τὴν ἀνθρωπίνην σκέψιν ἄθελα εἰς τὴν ἰδέαν τῆς παροδικότητος. Ἄν προσέξωμεν θ' ἀκούσωμεν νὰ θγαίνῃ, μέσα ἀπὸ τὰ συντρίμματα καὶ τὰ ἐρείπια τῆς καταστροφῆς, μία μυστικὴ φωνή, φωνὴ ποὺ λέγει στὸν καθένα μας «εἶσαι παροδικός».

Δὲν ἔχουν ἄδικο οἱ Ἅγιοι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας ὅταν λέγουν ὅτι ἡ Θεομηνία πολλάκις γίνεται αἰτία ἐπιστροφῆς τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς, ἐπιστροφῆς εἰς τὸν ἑαυτὸν της, καὶ ἀπὸ τὴν γνῶσιν τοῦ ἑαυτοῦ της εἰς τὸν Θεόν της. Ὑπάρχουν δύο πραγματικότητες εἰς τὸ θέαμα τῆς καταστροφῆς. Ἡ πραγματικότης τῶν τραγικῶν ἀποτελεσμάτων, τῶν θυμάτων, τῶν θανάτων. Ὑπάρχει ὅμως καὶ ἡ πραγματικότης τῶν πνευματικῶν στοχασμῶν, τῶν μυστικῶν δραμάτων, ποὺ ἐκτυλίσσονται μέσα στὸ βάθος τῆς ψυχῆς, ὅταν αὐτὴ πρὸ τοῦ θεάματος τῶν ἐρειπίων, ἀρχίξῃ νὰ ἀναγνωρίζῃ ὅτι ἀφιερῶθῃ τελείως εἰς σκοποὺς ἐφημέρους καὶ ἐλθισμόνους ὅτι τὴν ἐνδιαφέρουν καὶ ζητήματα γενικωτέρας ἀξίας, ἀνάλογα μετὰ τὴν οὐσίαν της καὶ τὸν προορισμόν της. Διὰ τοῦτο καὶ ἀκούει κανεὶς πολλοὺς νὰ λέγουν: «ἄσφατος καὶ μάταιος κόσμος».

Αὐτὴν τὴν φράσιν, ἐξηκολούθησεν ὁ Σεβασμ. τὴν ἡκουσα ἀπὸ πολλοὺς ὁμογενεῖς τῶν πλημμυροπαθῶν περιφερειῶν. Αὐτὸ δὲν σημαίνει τὴν ἔναρξιν τῆς συναισθήσεως τῆς ψυχῆς; Δὲν εἶναι πραγματικότης πνευματικῆς ἀνασυγκροτήσεως; Δὲν εἶναι ἔνδειξις μεταβάσεως ἀπὸ τῆς ἀφοσιώσεως εἰς τὰ ἐφήμερα εἰς τὴν γνῶσιν τοῦ ἐνδιαφέροντος τῶν ἐνασχολήσεων, ποὺ ἀνοίγουν τὸν δρόμον τῆς αἰωνιότητος; Ἡρώτησα ἔπειτα τὸν Σεβασμιώτατον ποιᾶς Κοινότητος ἐπεσκέφθη.

Πρῶτον ἐπεσκέφθη τὸ Wheeling, W. Va. Ἐφέτος τὸ μέρος αὐτὸ δὲν ἐπλήγη τόσο πολὺ ὅσον τὸν παρελθόντα Μάρτιον, ὁπότε ὑπέστησαν πολλὰς ζημίας μετὰ τῶν ἄλλων καὶ οἱ ὁμογενεῖς. Ἡ Ἐκκλησία τῶν ἀπὸ τότε ἡχρηστεύθη ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως. Ἀπὸ τότε μέχρι τώρα ἔχουν ὡς Ἐκκλησίαν μίαν αἰθουσαν ἐντὸς τοῦ κτιρίου τῆς Y. M. C. A.

εὐγενῶς καὶ φιλοφρόνως παραχωρηθεῖσαν. Καταβάλλονται ὅμως μεγάλαι προσπάθειαι πρὸς ἀπόκτησιν κοινοτικοῦ κτιρίου. Εἶναι φιλοπρόδοι οἱ ὁμογενεῖς τοῦ Wheeling, ἐσυνέχισεν ὁ Σεβασμιώτατος, καὶ διὰ τοῦτο δυνάμεθα νὰ ἐλπίζωμεν ὅτι ἐντὸς ὀλίγου θὰ ἀγορασθῇ οἰκόπεδον καὶ θὰ ἀνεγερθῇ Ἐκκλησία εἰς καλὴν τοποθεσίαν. Ἐπίσης ἐφέτος ὑπέστησαν καὶ ἐφέτος ἀρκετὰς ἀπωλείας καὶ ζημίας. Ὅχι ὅμως τόσας ὅσας τὸ παρελθὸν ἔτος. Εὐτυχῶς ὅμως τώρα ἀποκατεστάθῃ τελείως ἡ τάξις καὶ οἱ παθόντες ὁμογενεῖς ἀνεκουφίσθησαν.

Μεγάλας καταστροφὰς ὑπέστησαν οἱ ὁμογενεῖς εἰς τὸ Cincinnati, O., ἐξηκολούθησεν ὁ Σεβασμιώτατος. Ἐπεσκέφθη ὅλους τοὺς παθόντας ὁμογενεῖς εἰς τὰ καταστήματα καὶ τὰς οἰκίας των. Εὐτυχῶς ἀπέμειναν καὶ μερικαὶ ἑλληνικαὶ ἐπιχειρήσεις, ἔκειναι ἰδίως αἱ ὁποῖαι εὐρίσκοντο εἰς τὰ ὑψηλότερα μέρη. Εἰς τὴν πόλιν αὐτήν, χάρις εἰς τὰ φιλάνθρωπα αἰσθήματα τῶν ὁμογενῶν, συνεκροτήθη Ἐπιτροπὴ ἣτις συνέλεξε ἐράνους πρὸς ἀνακούφισιν τῶν πασχόντων ὅχι μόνον τοῦ Cincinnati ἀλλὰ καὶ τῶν περιχώρων, πρὸς τοὺς ὁποίους ἐχορηγήθησαν χρηματικὰ βοηθήματα ὡς καὶ εἰς πολλοὺς πληγέντας Ὀρθοδόξους Βουλγάρους καὶ Σέρβους.

Ἀλλὰ αἱ καταστροφὰι τῶν ὁμογενῶν εἶναι τεράστιαι εἰς τὰς πόλεις Portsmouth, Ohio καὶ Louisville, Ky. Εἰς τὰς πόλεις αὐτὰς αἱ ζημίαι τῶν ὁμογενῶν εἶναι τραγικαί. Εὐτυχῶς ὅμως ἡ Ἐπιτροπὴ τοῦ Cincinnati μετὰ τῶν Φιλοπτῶχων Ἀδελφοτήτων ἔδειξαν μεγάλην δραστηριότητα καὶ ἀνεκούφισαν διαφοροτρόπως τοὺς παθόντας ὁμογενεῖς.

Ἰδιαίτερος ἀξιεπαινοί, προσέθηκεν ὁ Σεβασμιώτατος, εἶναι αἱ Φιλόπτωχοι Ἀδελφότητες τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς. Ἐκ τὰς περιπτώσεως αὐτὰς ἰδιαίτερος ἐφάνη ἡ ἀξία καὶ ἡ σπουδαιότης τοῦ ἔργου τῶν Ἑλληνίδων γυναικῶν. Εἶναι ὅμως ἀνάγκη νὰ ἐπιταθῇ ἡ προσπάθεια διὰ τὴν καλλιτέραν διεξαγωγὴν τοῦ ἔργου των. Εἶναι ἀληθὲς ὅτι τὸ Κεντρικὸν Γραφεῖον προσφέρει εἰς τὰς Ἀδελφότητας μεγάλην βοήθειαν. Πολλὰ Κυρία ἐξέφρασαν τὸν ἐνθουσιασμόν των διὰ τὴν τακτικὴν ἐπικοινωνίαν καὶ τὰς ὑποδείξεις τοῦ Κεντρικοῦ Γραφείου πρὸς τὰ διάφορα Τμήματα. «Πρέπει οἱ Ἕλληνες τῆς Ἀμερικῆς νὰ εἴμεθα ὑπερήφανοι διὰ τὸ ἔργον τὸ ὁποῖον ἐκτελοῦν αἱ Φιλόπτωχοι Ἀδελφότητες τῶν Ἑλληνίδων μας».

Ἐπίσης θαυμασίας πληροφορίας μοι ἔδωκε ὁ Σεβασμιώτατος σχετικῶς μετὰ τὸ ζήτημα τῆς θρησκευτικότητος τῶν Ἑλλήνων Σικάγου. Ὁ Ἑλληνισμὸς τοῦ Σικάγου εἶναι συμπαγής. Ἐὰν λάβῃ κανεὶς ὑπ' ὄψιν ὅτι τὸ ἐκκλησίασμα καθ' ἐκάστην Κυριακὴν εἶναι πυκνὸν εἰς τοὺς Ναοὺς, θὰ εἴπῃ ὅτι οἱ Ἕλληνες τοῦ Σικάγου ἔχουν ἀρκετὰ ἀνεπτυγμένον τὸ θρησκευτικὸν αἶσθημα. Ἐπίσης ἐθνικῶς εἶναι, δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν, «ἐνθουσιώδεις Ἕλληνες». Ἐκ τῶν 10 Ἑκατομμυρίων τοῦ Σικάγου, σήμερον αἱ 8 εἶναι ἐκτὸς παντὸς οἰκονομικοῦ κινδύνου. Αἱ δύο ἐκ τῶν 8 εἶναι τελείως ἀπληλαγμέναι χρεῶν. Αἱ 6 ὑπεβίβασαν κατὰ πολὺ τὰ χρεῖα των. Δύο μόνον δὲν ἔχουν τακτοποιήσει τὰ χρεῖα των. Πιστεύεται ὅμως ὅτι καὶ αὗται προσεχῶς θὰ τακτοποιηθοῦν.

Ἰδιαίτερος μοι ὠμίλησεν ὁ Σεβασμιώτατος διὰ τὰ Σχολεῖα τὰ Ἑλληνικὰ τοῦ Σικάγου. Ἐπίσης διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῆς ἀποφάσεως τῆς Κυβερνήσεως, τῆς σχετικῆς μετὰ τὴν ἐισαγωγὴν τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης εἰς τὰ High Schools. Ἦδη εἰσήχθη ἡ Ἑλληνικὴ εἰς τὸ Austin High School. (Συνέχεια εἰς τὴν 15ην Σελίδα)

ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΑ

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΛΕΙΤΟΥΡΓΟΥΣ ΤΗΣ ΕΝ ΑΜΕΡΙΚΗ
ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΕΩΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Στις μεγαλύτερες τάξεις ή διάταξις τοῦ Ἀναλυτικοῦ προγράμματος εἶναι βέβαια πλουσιωτέρα, ἡ δὲ καθαρεύουσα γλώσσα σὺν ἀναγνωστικῷ, κατὰ τὴν γνώμην μου, πολὺ καλὰ ἀρχίζει ἀπὸ τὴν τετάρτην τάξιν.

Στὴν τρίτη καὶ τὴν τετάρτην τάξιν μπορεῖ νὰ γίνῃ συνδιδασκαλία εἰς τὰ θρησκευτικὰ καὶ τὴν ἱστορίαν, ὅπου δὲν ὑπάρχει ἀρκετὸ διδακτικὸ προσωπικόν.

Ἐγὼ μὲ μιὰ μικρὴν μου θυσίαν νὰ ἀρχίσω τὸ μάθημα σὺν μικρῇ τάξει ἀπὸ τὴν 3:30 κατῴρθωσα νὰ ἐξοικονομήσω χρόνον, ὥστε ἐφαρμόζοντας τὰ ἡμίωρα, διδάσκω τὰ φρονηματικά μαθήματα χωριστὰ κατὰ τάξεις, ὑποχρεώνοντας τὰ παιδιὰ τῆς μιᾶς τάξεως νὰ ἀκούουν μὲ προσοχὴν τὸ μάθημα τῆς ἄλλης καὶ ο. κ. ἔ. Ἐπειδὴ ἡ κατωτέρα τάξις σχηματίζει μιὰν ἰδέαν περὶ τῆς διδακτικῆς ὕλης, τὴν ὅποیان θὰ τῆς προσφέρωμε τὸ ἐπόμενον ἔτος καὶ αὐτὸ εἶναι μιὰ πολὺν σημαίνουσα προπαρασκευὴ ἀπὸ τὰ εὐκόλως μαθήματα πρὸς τὰ δυσκολώτερα.

Ἐκεῖνο ὅμως πού ἀναγκάζομαι νὰ σᾶς ὁμολογήσω, εἶναι ὅτι τὰ παιδιὰ μου δὲν διδάσκονται τὸ μάθημα τῆς Γεωγραφίας αὐτοτελές. Δυστυχῶς δὲν μοῦ εἶναι δυνατόν νὰ τὸ κάμω. Συμβαίνει σὺν σχολεῖν πού διδάσκω νὰ εἶμαι ἡ μόνη διδασκάλισσα, νὰ περιστοιχίζωμαι δὲ ἀπὸ 120! μαθητάς. Ἐπειδὴ ἀπὸ φόβον μήπως ὑστερήσω τὰ παιδιὰ μου σὲ κάποιο οὐσιωδέστερον μάθημα, ἔβγαλα ἀπὸ τὸ πρόγραμμα τὴν Γεωγραφίαν, ἀλλὰ βεβαίως τὴν συνδιδάσκω καὶ συνδιδάσκω μὲ τὴν ἱστορίαν. Τὰ δύο αὐτὰ μαθήματα εἶναι πολὺν ἀκόλουθα, γι' αὐτὸ καὶ γὰρ ποτὲ δὲν διδάσκω ἱστορίαν χωρὶς νὰ ἔχω τὸ χάρτη σὺν πλάνῳ. Ἐπειτα σὺν ἀναγνωστικῷ μᾶς διδεται ἡ εὐκαιρία νὰ μιλήσωμε γιὰ τοὺς κάμπους, τοὺς λόφους, τὰ βουνά, γιὰ τοὺς ποταμούς, γιὰ τὴν συγκοινωνίαν, γιὰ τὰ προϊόντα καὶ γιὰ τόσα ἄλλα, φθάνει τὸ ἀναγνωστικὸν μᾶς διβλίου νὰ εἶναι διαλεγμένον ἀπὸ τὸν κατάλογον τῶν ἐγκεκριμένων ὑπὸ τοῦ Ἀνωτ. Ἐκπαιδευτικοῦ Συμβουλίου μὲ ἐπισημασμένην προσοχὴν ἀπὸ μᾶς.

Τὸ μάθημα ὅμως τῆς Γεωγραφίας, πού στέρησα ἀπὸ τὰ παιδιὰ τῆς τρίτης καὶ τετάρτης τάξεως, μοῦ ικανοποιεῖ τὴ συνείδησιν ἀπὸ τὴν πέμπτην καὶ ἕκτην τάξιν.

Στὴν ἕκτην τάξιν συμβαίνει νὰ ἔχω παιδιὰ ἀρκετὰ μεγάλα, ὥστε νὰ νοιώθουν πολὺν καλὰ αὐτό, πού θὰ τοὺς μεταδώσω μὲ τὸν τρόπον, πού ἐγὼ βρῆκα κατάλληλον.

Ἐμαθάν τόσα πράγματα στὴν Γεωγραφίαν γιὰ τὴν Ἑλλάδα. Ἐμαθάν τὴν Πελοπόννησον, πού τὴν λέμε στὰ τραγοῦδια «Μωρητὰ», ξέρουν τὴν «Ρούμελην» μὲ τὸ χάρι τῆς Γραβιάς καὶ τὰ δροσερὰ βουνά, ἔμαθάν τὴν Θεσσαλίαν μὲ τὴν εὐφορὴν πεδιάδα τῆς. Πολὺν πρόσφατα, εἶχα ρωτήσῃ τὰ παιδιὰ κάποια μέρα τί θέλουν νὰ μάθωμε ὕστερον ἀπὸ τὴν Ἡπειρόν καὶ ὅλα μὲ ἓνα στόμα μοῦ φώναξαν πῶς πρέπει νὰ μάθωμε καὶ τὴν Βόρειον Ἡπειρόν, ἐκεῖ πού τραγουδοῦν τὸ «Γιάννακα» καὶ τὸ «Κώσταντα», πού μάθαμε νὰ χορεύωμε. Τὴν ἀπάντησιν αὐτὴν περιμένα ἀπὸ τὰ παιδιὰ ὕστερον

ἀπὸ τὴν φανατικὴν ἐπιμονήν μου νὰ τὰ κάμω νὰ νοιώσουν τί εἶναι ἐλευθερία καὶ πόσον ὑποφέρουν τὰ ὑπόδουλα μέρη.

Ὡς διδακτικὴ ὕλη τῶν Θρησκευτικῶν καὶ τῆς Ἱστορίας ἀκολουθοῦμε βεβαίως τὴν ὕλην τοῦ Ἀναλυτικοῦ προγράμματος τῆς Σεβ. Ἀρχιεπισκοπῆς, ἡ ὅποία εἶναι ἀπολύτως σύμφωνος μὲ τὴν τοῦ Ἀναλυτικοῦ Προγράμματος τῶν Σχολείων τῆς Ἑλλάδος.

Στις ἀνώτερες τάξεις διδάσκεται ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία, ἡ ὅποία συνδυάζεται πολὺν μὲ τὴν Βυζαντινὴν Ἱστορίαν. Διδάσκεται ἐπίσης ἡ Κατήχησις, πού μᾶς δίδει τόσας εὐκαιρίας ἠθικῶν διδαγμάτων. Ἀπὸ αὐτὴν θὰ διδαχθῶν τὰ παιδιὰ καὶ τὸ Σύμβολον τῆς Πίστεως μὲ τὴν ἐρμηνείαν του ὥστε δὲν θὰ τὸ ἀπαγγέλλουν περὶ μηχανικά.

Ὅταν ἦρθα ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, εἶχα τὴν δικαιολογημένην ἴσωσ, ἰδέαν ὅτι τὸ «Πιστεύω» πρέπει νὰ διδάσκεται μόνον σὺν ἀνώτεροις τάξεσι, τῶν ὁποίων τὰ παιδιὰ εἶναι εἰς θέσιν νὰ τὸ ἐννοήσουν. Ἡ πρώτη ὅμως Ἑλληνίδα μητέρα, πού ἦρθε νὰ ἐγγράψῃ τὰ παιδιὰ τῆς στὴν τρίτην τάξιν, μὲ συνεκίνησε πολὺν καὶ μὲ ἔκαμε νὰ ἀλλάξω ἰδέαν μὲ τὰ λόγια τῆς: «Ἀχ! ἂς τ' ἀκούσω, δασκάλισσα, νὰ μοῦ πῇ τὸ «Πιστεύω» καὶ γὼ ἔννοια σου...»

Τὴν λαχτάραν αὐτὴν τὴν εἶδα καὶ σὲ δευτέραν, καὶ σὲ τρίτην καὶ σὲ πολλὰς ἄλλας μητέρας. Μητέρες Ἑλληνίδες τῆς Ἀμερικῆς, πού πέρασαν ὅλα τὰ χρόνια τους τόσο μακρὰ ἀπὸ τὸ χωριὸν τους, μὲ τὴν Ἑκκλησίαν τους, μὲ τίς γιορτὰς τους, μὲ τὸν παπᾶν, σὺν ὁποῖον ἔτρεχαν ν' ἀνοίξουν τὴν καρδίαν τους. Καὶ τίς ἐντυπώσεις αὐτὰς, τίς τόσο ζωηρὰς καὶ ὡμορφες, δὲν μπόρεσε ἡ ξενιτειὰ τῶν εἰκοσι καὶ τριάντα χρόνων νὰ τίς σβύσῃ ἀπ' τὴν καρδίαν τῶν Ἑλληνίδων μητέρων, οἱ ὁποῖες δακρύζουν καὶ ὑπερηφανεύονται ἀκούοντας τὸ παιδί τους νὰ ἀπαγγέλλῃ τὸ «Πάτερ ἡμῶν» ἢ τὸ «Πιστεύω».

Αὐτὸ τὸ εἶχα νοιώσῃ ἀπὸ τίς πρώτες μέρας μου ἐδῶ κα' ἐφρόντισα νὰ ικανοποιήσω τίς μητέρας, οἱ ὁποῖες, ἐπιτρέψατέ μοι νὰ καυχῶμαι, ὅτι μὲ λατρεύουν γιὰ κάτι τέτοια, κυριολεκτικῶς. Θυμοῦμαι ὅταν κατὰ τὸν πρῶτον χρόνον τῆς διδασκαλίας μου ἐδῶ εἶχα διδάξῃ τὴν Μεγ. Σαρακοστήν τὰ παιδάκια τῆς Α' καὶ Β' τάξεως νὰ ψέλνουν τὸ «Κύριε τῶν Δυνάμεων», ἦρθαν πολλὰς μητέρες σὺν σχολεῖν καὶ μοῦ ἐξέφραζαν μὲ κάθε τρόπον τὸν ἐνθουσιασμόν καὶ τὴν ἀγάπην τους. Ἄλλῃ πάλιν μητέρα, ὅταν τὴν ρώτησαν ἂν εἶναι εὐχαριστημένη μὲ τὴν νέα δασκάλα, εἶπε πῶς τώρα ἔνοιωσε Ἑλληνικὸν Σχολεῖον, γιὰ τὴν τὰ παιδιὰ τῆς ψέλνουν, σὺν σπῆτι ἑκκλησιαστικὰ τροπάρια.

Ἐνας δάσκαλος ἢ μιὰ δασκάλισσα κερδίζοντας τὴν ἀγάπην ἐκ μέρους τῶν γονέων τῶν μαθητῶν του, μοῦ φαίνεται πῶς κερδίζει τὸ μισὸ μέρος τῆς ἐπιτυχίας τοῦ ἔργου του.

Τὸ παιδί ἔχει ἐμπιστοσύνην στοὺς γονεῖς του ὅταν τοὺς ἀκούῃ, ἐπομένως, νὰ ἐκφράζονται μὲ ἀγάπην γιὰ τὸ δάσκαλόν του, διπλασιάζει καὶ αὐτὸ τὴν ἀγάπην καὶ ἐμπιστοσύνην του πρὸς αὐτόν.

Τὸ «Πιστεύω» λοιπὸν σὺν Σχολεῖν τῆς Ἀμερικῆς, πρέπει νὰ τὸ μαθαίνουν τὰ παιδιὰ ἀπὸ τὴν τρίτην τάξιν καὶ ἔπειτα. Ἐπειδὴ δὲ ἡ διδακτικὴ μᾶς ὥρα εἶναι πολὺτιμι, ἂς μὴ ἀφιερώνωμεν ἰδιαιτέραν ὥραν διδασκαλίας. Ἡ ἐκμάθησις του θὰ γίνῃ ἀπὸ τὴν συγχρὴν ἐπανάληψιν κατὰ τὴν ὥραν τῆς προσευχῆς ἀρχίζοντας ἀπὸ ἓνα μόνον ἄρθρον του.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΔΙΑ ΤΑΣ ΟΥΚΡΑΝΙΚΑΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΜΑΣ

Τῇ 28ῃ ἰδίου ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος μετὰ τοῦ Σεβ. Ἀγίου Φραγκίσκου κ. Καλλίστου ἐχειροτόνησαν εἰς Ἐπίσκοπον τὸν Ἀρχιμ. Μπογδάν (Θεόδωρον) Σπίλκα, ἐκλεγέντα παρὰ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου διὰ τὴν ἐνταῦθα Ὁρθόδοξον Οὐκρανικὴν Ἐκκλησίαν, ὑπαγομένην ὡς γνωστὸν ὑπὸ τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν Ἀμερικῆς.

Ἡ χειροτονία ἔλαβε χώραν ἐν τῷ Καθεδρικῷ Ναῷ Ν. Ὑόρκης συλλειτουργούντων τοῖς Ἀρχιερεῦσι ἄνω τῶν εἰκοσιν Ἱερέων καὶ Διακόνων, Οὐκρανῶν καὶ Ὁρθοδόξων ἐν μέσῳ Ἐκκλησιάσματος ὑπερπληρώσαντος τὸν Ναόν.

Πρὸ τῆς χειροτονίας ὠμίλησαν ὁ ἐψηφισμένος Ἐπίσκοπος, ὁ Α. Sarmatink καὶ ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος διαγράψας τὴν σημασίαν τοῦ γεγονότος καὶ τὰ καθήκοντα τοῦ νέου Ἐπισκόπου.

Προτιθέμενοι νὰ δημοσιεύσωμεν εἰς προσεχῇ φύλλα τοῦ Περιοδικοῦ σχετικὰ πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν ταύτην, παραθέτομεν ἐνταῦθα τὰ Πατριαρχικὰ περὶ τῆς ἐν λόγῳ χειροτονίας ἔγγραφα.

† ΒΕΝΙΑΜΙΝ ΕΛΕΩ ΘΕΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ ΝΕΑΣ ΡΩΜΗΣ
ΚΑΙ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ

Ἀριθ. Πρωτ. 92.

Ἱερώτατε Ἀρχιεπίσκοπε Ἀμερικῆς Βορείου καὶ Νοτίου, ἐν Ἀγίῳ Πνεύματι ἀγαπητὲ ἀδελφὲ καὶ συλλειτουργγὲ τῆς ἡμῶν Μετριότητος κύριε Ἀθηναγόρα, χάρις εἴη τῇ ὑμετέρᾳ Ἱερότητι καὶ εἰρήνῃ παρὰ Θεοῦ.

Ἐλήφθη καὶ ἀνεγνώσθη συνοδικῶς τὸ ἀπὸ κς'. τοῦ παρελθόντος μηνὸς γράμμα τῆς ὑμετέρας Ἱερότητος μετὰ τῆς συναποσταλείσης αἰτήσεως τοῦ Κονσιστωρίου τῶν Οὐκρανῶν περὶ τοῦ προταθέντος πρὸς χειροτονίαν εἰς Ἐπίσκοπον διὰ τὰς αὐτόθι Οὐκρανικὰς Κοινότητας ὁσιολογιωτάτου ἱερομονάχου Θεοδώρου (Μπογδάν) Σπίλκα, τὸ περὶ οὗ αἶτημα, διὰ τὰς παρατηρηθείσας κατὰ τὴν ἐνταῦθα πρὸ καιροῦ ἔλευσιν αὐτοῦ ἀσφαλείας καὶ ἀβεβαιότητος ἐν τοῖς σημείοις τῶν ἀπαιτουμένων προσόντων καὶ τῆς προπαρασκευῆς, ὡσαύτως δὲ καὶ διὰ τὴν ἔλλειψιν τακτικῆς ὑπευθύνου συμμαρτυρίας τῆς ὑμετέρας Ἱερότητος, οὐχ ὑπῆρξε δυνατόν τότε ἵνα ἰκανοποιηθῇ.

Ἐπειδὴ δὲ διὰ τῶν ἄρτι ὡς ἄνω γραμμάτων τῆς ὑμετέρας Ἱερότητος καὶ τοῦ ἐντίμου Κονσιστωρίου ἐπαρκῶς ἤδη καθορίζονται τὰ πράγματα ἐν σχέσει πρὸς τὰ ἄνω σημεία τῶν προσόντων καὶ τῆς προπαρασκευῆς τοῦ ὑποψηφίου καὶ τῆς ὑπευθύνου συμμαρτυρίας τῆς ὑμετέρας Ἱερότητος, διαπιστουμένου μὲν ὑπ' αὐτοῦ τούτου τοῦ ἐντίμου Κονσιστωρίου ὅτι ὁ ὑποψήφιος αὐτοῦ οὗτος προσωπικῶς ἤδη αὐτῷ ἐκ τοῦ ἐγγύς γνωστὸς γενόμενος καὶ ἱερατικὴν διακονίαν ἐν Οὐκρανικῇ Κοινότητι ἀναλαβὼν κατὰ τὸ μεταξὺ διάστημα καὶ ἀσκήσας, ἐπεσπάσατο τὴν ἐκτίμησιν τοῦ Κλήρου καὶ τοῦ πληρώματος καὶ ἐκρίθη ἐξ αὐτῶν ἄξιος καὶ κατάλληλος εἰς ἀνάληψιν, ὡς βοηθὸς τῆς ὑμετέρας Ἱερότητος, τοῦ σπουδαίου ἔργου τῆς ἀρχιερατικῆς διοικήσεως καὶ ὁρ-

γανώσεως τῶν Ὁρθοδόξων Οὐκρανικῶν αὐτόθι Κοινοτήτων, ὡσαύτως δὲ καὶ ἡ ὑμετέρα Ἱερότης παρέχει ὑπεύθυνον καλὴν συμμαρτυρίαν περὶ αὐτοῦ, προφρόνως νῦν ἐγένετο δεκτόν, διὰ συνοδικῆς ἀποφάσεως, τὸ περὶ τῆς ἐκλογῆς καὶ χειροτονίας τοῦ ὀνομασθέντος ὑποψηφίου εἰς Ἐπίσκοπον βοηθὸν αὐτῆς ἐπὶ τῷ ἀνωτέρῳ αἵτηματι.

Ὅθεν, γενομένων ὑπὸ τῆς Ἀγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου, ἡμετέρα προτροπὴ καὶ ἀδεία, τῶν τακτικῶν κανονικῶν ψήφων ἐν τῷ Πανσέπτῳ Πατριαρχικῷ Ναῷ τῇ χθὲς Πέμπτῃ τοῦ λήγοντος μηνός, ἐξελέγη κανονικῶς ὁ ὀνομασθεὶς ὁσιολογιωτάτος ἱερομόναχος Θεόδωρος (Μπογδάν) Σπίλκα Ἐπίσκοπος ἐπὶ τῷ ψιλῷ ὀνόματι τῆς πάλαι διαλαμπάσης Ἐπισκοπῆς Εὐκαρπίας τῆς Μητροπόλεως Συνάδων, ἵνα, χειροτονούμενος ὑπὸ τῆς ὑμετέρας Ἱερότητος, ἀναλάβῃ, ὡς βοηθὸς αὐτῆς, τὴν εἰδικὴν ἀρχιερατικὴν προστασίαν καὶ μερίμναν τῆς ἐν Ἀμερικῇ Ὁρθοδόξου Οὐκρανικῆς Ἐκκλησίας, συμπεριλαμβανομένης ἐφεξῆς καὶ πάντοτε ἐν τῇ περιοχῇ τῆς Ἀγιοτάτης Ἀρχιεπισκοπῆς, ὡς τμήματος αὐτῆς, καὶ διατελοῦσης ὑπὸ τὴν κανονικὴν ἀνωτέραν ἐξάρτησιν τῆς ὑμετέρας Ἱερότητος καὶ τῶν κανονικῶν διαδόχων αὐτῆς καὶ τὴν ὑπάτην δικαιοδοσίαν οὕτω τῆς καθ' ἡμᾶς Μητροῦς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, κατὰ τοὺς ὁρους τοὺς ἀνακοινωθέντας τῷ Κονσιστωρίῳ τῶν Οὐκρανῶν καὶ ἀποδεκτοὺς ἤδη γενομένους ὑπ' αὐτῶν.

Τούτων οὖν οὕτως αἰσίως συντελεσθέντων, ἐτηλεγραφήσαμεν μὲν χθὲς τῇ ὑμετέρᾳ Ἱερότητι ὅτι «Σπίλκα ἐξελέγη Ἐπίσκοπος τίτλῳ Εὐκαρπίας, γράφομεν», ἅσμενοι δ' ἀνακοινούμεθα ταῦτα καὶ διὰ τῆς παρούσης Πατριαρχικῆς ἡμῶν ἐπιστολῆς.

Πέμποντες δὲ ἐγκλείστως ὤδε τὸν τύπον τῆς εὐχαριστίας καὶ τῆς τακτικῆς ἀρχιερατικῆς κατὰ τὴν χειροτονίαν ὁμολογίας, ἵνα, ὑπογραφόμενα ταῦτα, κατὰ τὴν τάξιν, ὑπὸ τοῦ χειροτονηθησομένου, σταλῶσιν ἐν καιρῷ ἡμῖν πρὸς κατάθεσιν ἐν τοῖς Πατριαρχικοῖς ἀρχείοις, παρακελεύόμεθα τὴν ὑμετέραν Ἱερότητα, ὅπως προβῇ εἰς τὴν κατὰ τὴν τάξιν χειροτονίαν, ἐν συλλειτουργῳ μεθ' ὧν ἂν αὕτη κρίνῃ κανονικῶν ἀρχιερέων, εἰς Ἐπίσκοπον βοηθὸν αὐτῆς διὰ τὰς Οὐκρανικὰς παροικίας ἐπὶ τῷ τίτλῳ Εὐκαρπίας, τοῦ ὀνομασθέντος ὁσιολογιωτάτου ἱερομονάχου Θεοδώρου (Μπογδάν) Σπίλκα, τῆς ἡμέρας τῆς χειροτονίας καὶ τῶν λοιπῶν λεπτομερειῶν ἐπαφιεμένων τῇ κρίσει τῆς ὑμετέρας Ἱερότητος, συνεννοουμένης μετὰ τοῦ ἐντίμου Οὐκρανικοῦ Κονσιστωρίου.

Οὐδεμίαν δ' ἔχοντες ἀμφιβολίαν, ὅτι, μερίμνη καὶ προνοία ζηλωτῇ τῆς ὑμετέρας ἀγαπητῆς Ἱερότητος, νῦν τε τὰ τῆς χειροτονίας ταύτης διεξαχθήσονται πάντα ὡς δεῖ καὶ τὰ λοιπὰ δὲ τῶν ἐφεξῆς πρὸς τὴν Ἀγιοτάτην Ἀρχιεπισκοπὴν σχέσεων τῆς Οὐκρανικῆς Ἐκκλησίας κανονισθήσονται ὡς προσήκει καὶ ἀπαιτεῖται, ἵνα ἐν στενῷ καὶ ἀρρήκτῳ ἡ Ἐκκλησία αὕτη πάντοτε δεσμῷ ἀγάπης καὶ συνεργασίας συνηνωμένη πρὸς τὴν Ἀγιοτάτην Ἀρχιεπισκοπὴν καὶ δι' αὐτῆς πρὸς τὴν καθ' ἡμᾶς Μητέρα Μεγάλην τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν, τὰ ἱδιὰ τε διεξάγῃ αἰσίως καὶ προάγῃ ἐν τάξει καὶ ἀκριβεῖς κανονικῇ, ἐπὶ χαρᾷ τοῦ Ὁρθοδόξου Οὐκρανικοῦ λαοῦ, ἀποτελέσῃ τε αἰσίαν ἀπαρχὴν πρὸς τὴν τῶν πάντων κανονικὴν, σὺν Θεῷ, αὐτόθι ἐνότητά καὶ ἐνι-

αίαν παράστασιν, ἀπεκδεχόμεθα μετὰ πόθου ὅπως ἐνω-
τισθῶμεν τὴν αἰσίαν τῶν πάντων συντέλεσιν.

Ἐγκλείοντες δὲ ᾤδε ἀσμένως καὶ ἰδιαιτέραν ἡμῶν
Πατριαρχικὴν ἀπάντησιν εὐχετήριοι πρὸς τὸ ἐντιμον
Οὐκρανικὸν Κομισσάριον ἐπιστολὴν, ἵνα ταύτην δια-
βιβάσῃ πρὸς αὐτὸ ἡ ὑμετέρα Ἱερότης, αἰτούμεθα τὰ
κράτιστα παρὰ Θεοῦ, οὗ ἡ χάρις καὶ τὸ ἄπειρον ἔλεος
εἴη μετ' αὐτῆς.

απλζ'. Ἰανουαρίου κθ'.

† Ὁ Κωνσταντινουπόλεως ΒΕΝΙΑΜΙΝ
Ἀγαπητὸς ἐν Χριστῷ ἀδελφός.

† ΒΕΝΙΑΜΙΝ ΕΛΕΩ ΘΕΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ ΝΕΑΣ ΡΩΜΗΣ
ΚΑΙ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ

Ἀριθ. Πρωτοκ. 92.

Αἰδεσιμώτατε κύριε Νικόλαε Πιδορέτσκι, Γενικὲ Βι-
κάριε, καὶ οἱ λοιποὶ οἱ ἀποτελοῦντες τὸ Κομισσάριον
τῆς Οὐκρανικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας Ἠνωμένων Πο-
λιτειῶν καὶ Καναδᾶ, τέκνα ἡμῶν ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,
χάρις εἴη ὑμῖν καὶ εἰρήνη παρὰ Θεοῦ.

Ἐλάθομεν τὴν διὰ τοῦ Ἱερωτάτου Ἀρχιεπισκόπου
Ἀμερικῆς Βορείου καὶ Νοτίου κ. Ἀθηναγόρου διαβι-
βασθεῖσαν αἴτησιν ὑμῶν, ὑπὸ ἡμερ. 17 Δεκεμβρίου π.
ἔ., καὶ ἀσμένως ἀνέγνωμεν ὅσα ἐν αὐτῇ γράφετε καὶ
διαβεβαιουῖσθε ἡμῖν περὶ τοῦ πρὸς χειροτονίαν εἰς Ἐ-
πίσκοπον διὰ τὰς ὑμετέρας Κοινότητας ὑποψηφίου ὑμῶν
ὁσιολογιωτάτου ἱερομονάχου κ. Θεοδώρου (Μπογδάν)
Σπίλκα. Αἱ παρεχόμεναι ὑφ' ὑμῶν διαβεβαιώσεις περὶ
τοῦ ὑποψηφίου τούτου, ὅτι οὗτος, γνωστὸς ἤδη καὶ ἐκ
τοῦ ἐγγύς γενόμενος ὑμῖν καὶ ἀναλαβὼν καὶ ἐνασκή-
σας κατὰ τὸ μεταξὺ διάστημα ὑπηρεσίαν τοῦ Κλήρου
καὶ τοῦ εὐσεβοῦς λαοῦ, ὡς ἐκ ψυχῆς ὁμολογῶν τὴν ἀ-
γίαν Ὁρθόδοξον πίστιν καὶ καλῶς γινώσκων τὴν ἱστο-
ρίαν τῆς Ἐκκλησίας ὑμῶν καὶ κατανοῶν τὴν θέσιν καὶ
τὰς ἀνάγκας αὐτῆς ἐν τῇ αὐτόθι χώρᾳ, εὐηρέστησαν καὶ
ἱκανοποίησαν ἡμᾶς.

Ὅθεν, τὴν καλὴν ταύτην ἐπίσημον συμμαρτυρίαν ὑ-
μῶν ἔχοντες νῦν περὶ τοῦ ὀνομασθέντος ὑποψηφίου ὑ-
μῶν καὶ ἐρειδόμενοι ἐπὶ τῆς τακτικῆς συστάσεως τοῦ
ἡμετέρου Ἱερωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀμερικῆς Βορεί-
ου καὶ Νοτίου κ. Ἀθηναγόρα, ἄσμενοι, συνοδικῇ ἀποφά-
σει, ἀπεδεξάμεθα τὸ αἶτημα ὑμῶν καὶ ἐνεκρίναμεν τὴν
ἱκανοποίησιν αὐτοῦ.

Οὕτω δέ, γενομένων χθὲς Πέμπτη, 28 τοῦ λήγοντος
μηνός, ἡμετέρα Πατριαρχικὴ προτροπὴ καὶ ἀδείξ, ψή-
φων κανονικῶν ὑπὸ τῆς περὶ ἡμᾶς Ἀγίας καὶ Ἱερᾶς
Συνόδου ἐν τῷ καθ' ἡμᾶς Πανσέπτῳ Πατριαρχικῷ Ναῷ
τοῦ Ἀγίου Ἐνδόξου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου τοῦ
Τροπαιοφόρου, ἐξελέγη ὁ ὀνομασθεὶς ὑποψήφιος ὑμῶν
Θεόδωρος (Μπογδάν) Σπίλκα Ἐπίσκοπος ἐπὶ τῷ ὀνό-
ματι τῆς πάλαι διαλαμπάσης Ἐπισκοπῆς Εὐκαρπίας
τῆς Μητροπόλεως Συνάδων τοῦ καθ' ἡμᾶς Ἀγιωτάτου
Πατριαρχικοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου καὶ ὠρίσθη ὅπως,
χειροτονούμενος αὐτόθι ὑπὸ τοῦ Ἱερωτάτου Ἀρχιεπι-
σκόπου Ἀμερικῆς Βορείου καὶ Νοτίου κ. Ἀθηναγόρου,
ἐν συλλειτουργίᾳ μεθ' ὧν ἂν κρίνῃ ἡ αὐτοῦ Ἱερότης κα-
νονικῶν Ὁρθοδόξων Ἀρχιερέων, ἀναλάβῃ ἐπ' αἰσίοις,

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΖΩΗ

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Κατὰ πληροφορίας ἐκ Κωνσταντινουπόλεως, ἐπινεύσει
καὶ εὐλογία τῆς Α. Θ. Παναγιότητος τοῦ Πατριάρχου προ-
ήχθη ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τῆς Ἀγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου
Ἀρχιμ. Ἀδαμάντιος Κασσαπιδῆς εἰς τὴν θέσιν τοῦ Με-
γάλου Πρωτοσυγγέλλου, ὁ δὲ Ὑπογραμματεὺς Διάκονος Κύ-
ρίλλος Ἀξιώτης εἰς τὴν θέσιν τοῦ Ἀρχιεπίσκοπου καὶ
ὁ Διάκονος Πολύευκτος Φιμφίνης εἰς τὴν θέσιν τοῦ Ὑπο-
γραμματέως.

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Τῇ 21ῃ παρελθόντος Φεβρουαρίου ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκο-
πος ἐλειτούργησεν ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ τῆς Ἀγίας Βαρβάρας Ν.
Ὑόρκης καὶ ἐκήρυξε τὸν θ. λόγον. Εἰς τὸ τέλος τῆς Ἱ.
Μυσταγωγίας ὁμίλησεν ἰδιαιτέρως εἰς τὰ παῖδια τοῦ Σχο-

ῶς βοηθὸς τῆς αὐτοῦ Ἱερότητος, τὴν ἰδιαιτέραν Ἀρχι-
ερατικὴν προστασίαν καὶ μέριμναν τῶν ἀπανταχοῦ αὐ-
τόθι εὐσεβῶν Κοινοτήτων ὑμῶν, λογιζομένων ἐφεξῆς ὡς
τμήματος τῆς ἡμετέρας Ἀγιωτάτης Ἀρχιεπισκοπῆς
Ἀμερικῆς Βορείου καὶ Νοτίου ὑπὸ τὴν ὑπάτην δικαι-
οδοσίαν καὶ προστασίαν τοῦ καθ' ἡμᾶς Ἀγιωτάτου Οἰ-
κουμενικοῦ Θρόνου, κατὰ τοὺς ὅρους τοὺς γνωστοποι-
ηθέντας διὰ τοῦ ἡμετέρου Ἱερωτάτου Ἀρχιεπισκόπου
ὑμῖν καὶ ἀποδεκτοὺς γενομένους ἤδη ὑφ' ἡμῶν.

Ὅθεν, τὰ οὕτως αἰσίως συντελεσθέντα ἄσμενοι ἀγ-
γέλομεν διὰ τῆς παρούσης Πατριαρχικῆς ἡμῶν ἐπι-
στολῆς εἰς γινώσκιν ὑμῶν καὶ πάντων, συγχάιροντες μὲν
ἐκκλησιαστικῶς καὶ πατρικῶς διὰ τὴν πληρῶσιν οὕτω,
τῇ τοῦ Θεοῦ εὐδοκίᾳ, τοῦ πόθου καὶ τοῦ αἰτήματος ὑ-
μῶν, εὐχόμενοι δ' ὅπως ἡ οὕτως ἐπὶ στερεῶν κανονικῶν
βάσεων ὀργανουμένη νῦν ἐπ' αἰσίοις Ὁρθόδοξος Ἐκ-
κλησία ὑμῶν αὐτόθι, τῇ ζηλωτῇ μερίμνῃ τοῦ ἰδιαιτέρου
ὑμῶν Ἐπισκόπου ἐργαζομένου πάντοτε ἐν ἀρρήκτῳ δε-
σμῷ κανονικῆς ἐνότητος καὶ ἀγάπης μετὰ τοῦ Ἱερω-
τάτου Ἀρχιεπισκόπου, μέλλοντος καὶ αὐτοῦ μετὰ στορ-
γῆς παρέχειν ὑμῖν τὴν ἀπ' αὐτοῦ, ὅπου ἂν ᾖ ἀνάγκη,
συναντίληψιν, καὶ διὰ τῆς πρόφρονος καὶ ἐγκαρδίου
καὶ ὑμῶν καὶ πάντων ἐν παντὶ συνεργασίας, ἔχη πᾶσαν
ἐν Κυρίῳ εὐστάθειαν καὶ προκοπὴν καὶ ὅπως πλουσία
καὶ εὐκαρπὸς, κατὰ τὴν ἀπονεμηθεῖσαν αὐτῇ ὑπὸ τῆς
Μητρὸς Ἐκκλησίας ἐπωνυμίαν, ᾗ πάντοτε ἡ ἀγαθὴ ἐ-
πάνθησις αὐτῆς, εἰς δόξαν Χριστοῦ καὶ τῆς Ἀγίας Ὁρ-
θοδόξου Ἐκκλησίας αὐτοῦ.

Ἐπὶ τούτοις δὲ ἀπονέμοντες ὑμῖν καὶ πᾶσι τὰς Πα-
τριαρχικὰς καὶ πατρικὰς εὐχὰς καὶ εὐλογίας ἡμῶν, ἐ-
ξαιτούμεθα πᾶσαν πάντοτε ἐν πᾶσιν εὐλογίαν παρὰ Θε-
οῦ, οὗ ἡ χάρις καὶ τὸ ἄπειρον ἔλεος εἴη μεθ' ὑμῶν καὶ
μετὰ παντός τοῦ εὐσεβοῦς πληρώματος τῆς Ἐκκλησί-
ας ὑμῶν.

απλζ'. Ἰανουαρίου κθ'.

† Ὁ Κωνσταντινουπόλεως ΒΕΝΙΑΜΙΝ
Διάπυρος πρὸς Θεὸν εὐχέτης

λείου, συνέστησε δὲ θερμῶς τὴν ἰδρυσιν Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος καὶ ἐν τῇ Κοινότητι ταύτῃ.

Ἰερατ. Προϊστάμενος αὐτῆς διορίσθη πρό τιнос ὁ Αἰδ. Νικόλαος Δανιήλ.

Μετὰ μεσημβρίαν τῆς αὐτῆς ἡμέρας παρέστη εἰς τὰς ἐορτάς τῶν Ἑπειρωτῶν, τῶν Λακωνῶν καὶ τοῦ Ἱ. Καθεδρικοῦ Ναοῦ.

ΠΕΝΘΗ

Κατόπιν ὀλιγοήμερου, ἀλλὰ βαρείας, ἀσθενείας ἀπεδήμησε πρὸς Κύριον τῇ 29ῃ παρελθόντος Φεβρουαρίου ἡ ἀείμνηστος Βασιλικὴ Κ. Εὐαγγελίδου, νύμφη ἐπ' ἀδελφῷ τοῦ Μακαριωτάτου Πατριάρχου καὶ Πάπα Ἀλεξανδρείας κ. Νικολάου καὶ μήτηρ τοῦ κ. Κλεάνθους Εὐαγγελίδου, τέως φαρμακοποιοῦ ἐν Ντητρόιτ καὶ τοῦ Ἀστερίου Παπαδοπούλου, φαρμακοποιοῦ ἐν Νιούαρκ Ν. Ι.

Τῆς κηδείας, γενομένης τῇ 27ῃ ἰδίου ἐν τῷ Ναῷ τοῦ Ἀγίου Νικολάου Νιούαρκ, προέστη ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος, ἐκφωνήσας τὸν ἐπικήδειον καὶ διαβιβάσας τὰ συλλυπητήρια πρὸς τοὺς συγγενεῖς τῆς μεταστάσης, ἵτις ἀφῆκε μνήμην ἀγαθωτάτην.

ΕΠΙΣΚΕΨΕΙΣ

Ἐπεσκέφθησαν τὴν Α. Σεβασμιότητα ἐν τῇ Ἀρχιεπισκοπῇ:

Ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος Βενιαμίν, τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας.

Ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀδάμ, τῶν Καρπαθορώσων.

Ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀντώνιος τῶν Σύρων.

Ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Εὐκαρπίας Μπογδάν (Θεόδωρος) Σπίλκα μετὰ τοῦ Κονιστορίου τῆς Ὁρθοδόξου Οὐκρανικῆς Ἐκκλησίας.

Οἱ Ἱερατ. Προϊστάμενοι Ἀρχιμ. Ἀθην. Βαράλας, Albany, N. Y. Ἱερομ. Τιμ. Παντελάκος, Ἱεροκλήρως Ν. Ἀγγλίας, Αἰδ. Φιλ. Σαλτὴς Southbridge, Mass., μετὰ τοῦ Ταμίου αὐτῆς κ. Θεοδοσίου, Αἰδ. Ἀμφ. Σαραντίδης, Buffalo, N. Y., Αἰδ. Χρ. Καβαλιέρος, New Port, R. I., Αἰδ. Γ. Σάββας, Ansonia, Conn., Αἰδ. Θ. Στρατηγός, Clinton, Mass. καὶ Βασ. Βρυγιώτης, Poughkeepsie, N. York.

Ἐπιτροπαὶ τῆς Κοινότητος Newburg, N. Y., τῶν Συλλόγων Λακωνῶν, Ἀναγεννήσεως Ἑπειρωτῶν, τῆς Ἑλληνικῆς Νεολαίας Ἀμερικῆς, τῶν Μεσοσηνίων.

Οἱ Ἐντιμ. κ. Γ. Χριστόπουλος, Πρόξενος ἐν Ν. Ὑόρκῃ καὶ Σπυρ. Τσάμης, ἐμπορικὸς ἀκόλουθος τῆς Πρεσβείας.

Οἱ ἀξιότιμοι κ. κ. Ἀγγελος Μεταξᾶς, μεγαλοβιομήχανος ἐκ Πειραιῶς, Εὐάγγ. Χαρδαλούπας Διευθυντὴς τοῦ ἐνταῦθα Ὑποκαταστήματος τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζίης μετὰ τῶν κ. κ. Γεωργιάδου καὶ Κουρζῆ ὑποδιευθυντῶν καὶ τοῦ κ. Σταμ. Πρινιᾶ, Θεοδ. Ἡλιάσκος, Διευθυντὴς τοῦ ἐνταῦθα Ὑποκαταστήματος τῆς Τραπεζίης Ἀθηνῶν, Νικ. Ψακῆς Ἀντισταγγελεύς, Δ. Μέλιος, Πρόεδρος τοῦ Συλλόγου ὁ «Πύρρος», Σ. Λαδάκης ἱατρός, καὶ ἕτεροι πολλοὶ ὁμογενεῖς.

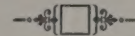
ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΑ

Ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος ἐπεσκέφθη τὸ Σχολεῖον «Πλάτων» Ν. Ὑ. ἀποκομίσας ἀρίστα ἐντυπώσεις ἐκ τῆς ἐν αὐτῷ γιγνομένης ἐργασίας.

Ἐπίσης παραστὰς κατὰ τὴν ἐορτὴν τοῦ Σχολείου «Ἀ-

βέρωφ», Ν. Ὑ. ὠμίλησεν ὑπὲρ τῆς ἀποστολῆς τοῦ Ἑλληνικοῦ Σχολείου ἐν Ἀμερικῇ.

Ὁ Ἐπιθεωρητὴς τῶν Ἑλληνικῶν Σχολείων κ. Ἱερ. Παπαμιανώλης, ἀπὸ τῆς 10ῆς Φεβρουαρίου μέχρι τῆς 25ῆς τοῦ ἰδίου μηνός, ἐπεσκέφθη καὶ ἐπεθεώρησε τὰ Ἑλληνικὰ Σχολεῖα ἐν Greenboro, N. C., High Point, N. C., Winston-Salem, N. C., Charlotte, N. C., Spartanburg, S. C. καὶ Greenville, S. C. Ὁμίλησε δὲ κατὰ τὴν θείαν λειτουργίαν ἐν Spartanburg, ὡς καὶ πρὸς τὰς μητέρας τῶν μαθητῶν καὶ τὴν Φιλόπτωχον Ἀδελφότητα τῶν Κυριῶν ἐν Greenville, S. C.

ΓΥΡΩ ΑΠΟ ΜΙΑΝ ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΙΝ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 11ῆς Σελίδος)

Καθηγητὴς εἰς αὐτὸ διορίσθη ὁ κ. Γ. Δρόσος. Φοιτοῦν εἰς αὐτὸ 110 Ἑλληνοπούλα τὰ ὅποια καὶ παρακολουθοῦν τὰ Ἑλληνικὰ μαθήματα. Ὑπάρχει ἐλπίς τὸν Σεπτέμβριον νὰ εἰσαχθῇ ἡ Ἑλληνικὴ καὶ εἰς τὸ High School τοῦ Νοτίου Τιμήματος ἐὰν ὁ ἀριθμὸς τῶν μαθητῶν ποὺ θὰ ὑπογράψουν δι' αὐτὸ ὑπερβῇ τοὺς 75.

Πρὸς τοῦτο καταβάλλονται προσπάθειαι ἐκ μέρους τῶν Διδασκάλων καὶ τῶν Ἱερέων, οἱ ὅποιοι ἐργάζονται μὲ πολὺν ζῆλον καὶ ἀφοσίωσιν. Οἱ Ἱερεῖς τοῦ Σικάγου τελευταίως εἰσηχσαν σύνδεσμον. Πρόεδρος ἐξελέγη ὁ Παν. Δανιήλ Γκολέμης καὶ Γραμματεὺς ὁ Παν. Εἰρηναῖος Τσουρουνάκης. Σκοπὸς τοῦ συνδέσμου τούτου εἶναι ἡ ἀπὸ κοινοῦ προσπάθεια ὑπὲρ τοῦ Ὁρθοδόξου Ἑλληνικοῦ μας Ποιμίνου.

Αὐτὰ μὲ πολλὴν χαρακτηριστικὴν καλωσύνην μᾶς εἶπε ὁ Σεβασμιώτατος Κἀλλιστος. Αἱ πληροφορίες του εἶναι φωτειναὶ διὰ τὸ μέλλον τοῦ Ἑλληνισμοῦ, τὴν δρᾶσιν τῶν Φιλοπτύχων Ἀδελφοτήτων, τῶν Ἑλληνικῶν Σχολείων καὶ τοῦ Κλήρου μας ἐν Ἀμερικῇ καὶ πολύτιμοι ἰδιαιτέρως διὰ τὸν «Ὁρθόδοξον Παρατηρητὴν».

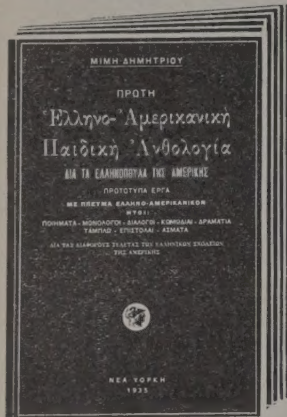
Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΝΕΟΤΗΣ ΠΡΟ ΤΟΥ ΘΥΣΙΑΣΤΗΡΙΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 7ῆς σελίδος)

σίαν. Κατὰ τὴν συνήθειαν ταύτην κατὰ τὴν ὁποίαν, οἱ ὁμογενεῖς διαστικοί, ὅταν πρόκειται νὰ ἐκπληρώσουν τὸ ὑπέρτατον τῶν χριστιανικῶν καθηκόντων, τὴν διὰ τῆς Θείας Μεταλήψεως ἑνωσὶν τῶν μὲ τὸν Χριστὸν, προσέρχονται ἀπὸ θαδέως ὁρθοῦν εἰς τὸν Οἶκον τοῦ Κυρίου τῶν, καὶ ὡσεὶ δικαίωμα, χωρὶς νὰ παραστῶσιν εἰς τὴν μυστικὴν θυσίαν καὶ χωρὶς κἂν νὰ ἐξέλθῃ τῶν χειλέων τῶν ἢ συντομωτέρα προσευχή, ἀσπερίζομενοι πρὸς ἀλλήλους, μεταλαμβάνουν διαστικά-διαστικά καὶ ἀπέρχονται εἴτε διὰ νὰ καπνίσουν εἰς τὰ παρακείμενα καφενεῖα, εἴτε διὰ νὰ φάγουν, προφασιζόμενοι πάντοτε κατεπείγουσαν ἐργασίαν, ὡσὰν νὰ μὴ ὑπῆρχε καθ' ὅλον τὸ μακρὸν διάστημα τῶν νηστειῶν μία Κυριακὴ ἢ ἓν Σάββατον ἐλεύθερον δι' αὐτοὺς διὰ νὰ τὰ ἀφιερῶσιν εἰς τὸν Θεὸν τῶν.

Πιστεύω ἀκραδάντως, ὅτι ἐφεξῆς, οἱ νέοι μας, μὲ τὴν Χριστιανικὴν τῶν Ὁργάνων ἀντὶ νὰ λάβουν, αὐτοὶ θὰ δώσουν παράδειγμα εὐλαβείας καὶ καθηκόντος εἰς τοὺς γονεῖς.

ΕΛΛΗΝΟ-ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΠΑΙΔΙΚΗ ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ

Περιέχει νέα Έλληνοαμερικανικά Ποιηματάκια, Μονολόγους, Διαλόγους, Κωμωδίες, και άλλα

Όλα παρμένα από την ζωή των παιδιών εν Αμερική και εις γλώσσαν την οποίαν έννοούν. Λίαν άρμόδια διά τας παρουσιάσεις των παιδιών και κοριτσιών μας επί της σκηνής εις τας έξετάσεις, τας έορτάς κλπ.

Η «Παιδική Ανθολογία» δίδει ζωήν με τα διάφορα έργα της και κατενθουσιάζει τα παιδιά μας. Τα κάνουν να αγαπούν το Έλληνικόν Σχολείον. Άκόμη και εκείνα που άφησαν το Σχολείον τα κρατεί μέσα εις το πλαίσιον της Έλληνικής οικογενείας.

Περιλαμβάνει 45 Ποιήματα, 46 μικρούς και μεγάλους Διαλόγους, 13 Παιδικά Θεατρικά Έργα και Κωμωδίας, με νέον Έλληνοαμερικανικόν πνεύμα, μεταξύν των οποίων τας κωμωδίας «Μπίζινες με Λουκούμια», «Η Παραμάννα», «Τό Κέκι», «Τό Πάθημα του Δικηγόρου», «Άχ Δολάρια!»—και τα δράματα «Τά Όρφανά Έλληνόπουλα της Αμερικής», «Η Ανάστασις της Ελλάδος», καθώς και διάφορα άλλα έργα, όλα κατ'άλληλα διά π'σαν έορτήν ή άλλην περίστασιν.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Ό Έθνικός μας Ύμνος
Star Spangled Banner
Αγαπούμε την Ελλάδα!
Η Νέα Μαθήτρια
Τ ρ ά , λ ά , λ ά !
Γράμματα Έλληνικά
Άλφα—Βήτα
Διαβάζω Έλληνικά
Η Κουκλίτσα
Την Ελλάδα Άγαπώ!
Δώρα Πρωτοχρονιάς
Στον Καινούριο Χρόνο
Όμορφη Ελλάδα!
Παιδιά Άριστοτέλη
Σάρα Έλληνική
Άνοιξη στην Πατρίδα
Μόνο στην Ελλάδα
Η Έλληνοπούλα
Είμαι Γραικός!
Τά Όρφανά Έλληνόπουλα
Έλληνες θά πεθάνουμε!
Ευγέ σου Σπαρτιάτη!
Παιδιά μου, θά γυρίσετε;
Εις τον Πατριάρχη μας
Εις τον Άθηνάγορα
Πάσχα γλυκό, Έλληνικό!
Η Ε υ χ ή .
Θέλωμε Σχολεία!
Η Κρυφή Έλπίδα
Χριστούγεννα στην Ξενιτειά
Τό Μήνυμα (Τά Έλληνόπουλα της Αμερικής προς την Μητέρα Ελλάδα)
(Η Μητέρα Ελλάδα προς τά Έλληνόπουλα της Αμερικής).
Θά Μείνωμε Άγνές!
Παιδί μου! Άχ! Μου Έφυγες!
Θυμάσαι; (Ό καϊμός της Μάννας)
Τό Όνειρό μου!
Τό Μεγάλο Παράπονο της Μάννας.
Σχολεία! Έλληνικά Σχολεία!

Στη Μάννα μας Ελλάδα
Ό Καϊμός του Ξεντειμένου
Χριστός Άνέστη, Ξέने!
Ό Ν τ ι λ μ π ό η !
Φιλοσοφία (Ό Σωκράτης)

ΔΙΑΛΟΓΟΙ

Πασχαλινός Διάλογος
Τά Κόκκινα Αυγά
Πεθαίνω για τό μέλι!
Χριστουγεννιάτικος Διάλογος
Ποιά Είναι ή Πατρίδα σου;
Τό Άλφάβητον
Τό Έλληνικόν Σχολείον
Ευάγγελος—Χρηστίνα
Χρηστίνα—Ευάγγελος
Αί Δύο Σημαίαι
Η Ύψωσις της Σημαίας
Έλλάδα—Αμερική
Τά Άγα Χώματα
Σχολείο Έλληνικό! Θά τρελλαθώ!
Ίατρος και Άσθενης.
Τά δώρα του Έλληνικού Σχολείου
Τό Δώρον της Μητέρας
Καράδια Έλληνικά
Έλλάς—Σκότος—Πολιτισμός
Ό Δρόμος της Άρετης
Λαμπρόν Παράδειγμα
Ύπερήφανοι (Τρωϊκός Πόλεμος)
Παράδειγμα διά τας Έλληνοπούλας μας
Οί θεοί. Ό Όλυμπος.
Ό Μαραθώνιος Δρόμος
Θερμοπούλα. Αμερικανικά Σχολεία.
Ναυμαχία Σαλαμίνος. Πολιτισμός του κό-
σμου και οί Έλληνες.
Όλημπακοί Άγώνες. Έλλάς, ή Μητέρα.
Ό Πρόεδρος της Αμερικής
Νικόλαος Μώρη Μπάτλερ. — Ίωάννης
Ροκφέλλερ, ό Νεώτερος.
Γουίλλιαμ Κίγκ
Λόρδος Βύρων
Μιχαήλ Άναγνωστόπουλος

Γεώργιος Πάτριτζ Καλδοκορέσης
Συνταγματάρχης Μίλλερ
Ίστορικόν του Ντηλμπόη
Γεώργιος Δημητράκοπουλος (ό πρώτος Έλλη-
ν Βουλευτής).
Ίωάννης Παπαδόπουλος (ό πρώτος Έλλη-
ν Δικαστής).
Νικόλαος Ψακίς (ό πρώτος Έλλην άντει-
σαγγελεύς).
Δημήτριος Γερούλης (ή νέα μας Γενεά).
Ρήγας Φεραίος.—Έλληνική Έλευθερία.
Γεώργιος Αδέρωφ. (Ό Αδέρωφ της Αμε-
ρικής).
Τά Έλληνόπουλα της Αμερικής
Η Μεγάλη Θυγάτέρα της Ελλάδος
Ό Ναύαρχος Κουντουριώτης
Οί Τρείς Ίεράρχαι

ΚΩΜΩΔΙΑΙ — ΕΡΓΑ

Η Παραμάννα. (Μικρά Κωμωδία).
Τό Κέκι. (Μικρά Κωμωδία)
Μπίζινες με Λουκούμια. (Μικρά Κωμωδία).
Τό Έλληνικόν Σχολείον. (Μικρόν έργον).
Σάντα-Κλώς. (Χριστουγεννιάτικον έργον).
Η Γέννησις του Χριστού. (Χριστουγεννιά-
τικο Έργον).
Έντυπώσεις από την Ελλάδα. (Έθνικόν).
Τά Όρφανά Έλληνόπουλα της Αμερικής
(Δραμάτιον).
Ό Λεωνίδας εις τας Θερμοπούλας
Τό Πάθημα του Δικηγόρου (Κωμωδία μονό-
πρακτος.)
Τό Έλληνικόν Σχολείον εν Αμερική. (Εις
δύο πράξεις. Νέα και Παλαιά έποχή).
Η Ανάστασις της Ελλάδος. (Τραγωδία
Έθνική. Εις τρεις πράξεις.)
Άχ! Δολάρια! (Μονόπρακτος Κωμωδία).
Έπαστολαί.—(Άλληλογραφία παιδιών μετά
των γονέων των. Ώραϊον σύστημα. Διά
τά Παιδιά. Διά τούς Διδασκάλους.
Διά τούς Γονείς).
Τραγούδια Δημόδη. Άπό τά καλλίτερα.
Εικόνες (Ταμπλό). Κλπ. Κλπ. Κλπ.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΙ, ΚΟΙΝΟΤΗΤΕΣ, ΣΩΜΑΤΕΙΑ, ΚΛΠ. --

Άν πρόκειται νά διοργανώσετε Έορτήν, Σχολικήν ή Κοινοτικήν, και θέλετε νά παρουσιάσετε έργα ζωντανά, Έλληνοαμερικανικά, έργα που νά είμπορούν νά τά απολαύσουν και νά τά χωνεύσουν και οί μικροί και οί μεγάλοι, προμηθευθήτε τό πολύτιμον τουτο έργον του κ. Μ. Δημητρίου. Εις αυτό θά εύρετε τόσην ποικιλίαν έργων, ώστε νά δυνηθήτε νά εκλέξητε τό καταλληλότερον διά την περίστασιν, από ποιηματάκι διά παιδιά της πρώτης τάξεως, μέχρι τελείων θεατρικών έργων διά μεγάλους.

Τό βιβλίον τιμάται \$1.00 και αποστέλλεται προπληρωτέον ή C.O.D. Έκπτωσης διά 3 ή περισσότερα αντίτυπα 30%.

ΣΗΤΗΣΑΤΕ ΤΟ ΕΙΣ ΤΑ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΑ Ή ΓΡΑΨΑΤΕ

D. C. DIVRY, Inc., 240 WEST 23rd STREET, NEW YORK CITY